

REZOLUCJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO (UE, EURATOM) 2018/1315**z dnia 18 kwietnia 2018 r.****w sprawie sprawozdań specjalnych Trybunału Obrachunkowego w kontekście absolutorium dla Komisji za rok budżetowy 2016**

PARLAMENT EUROPEJSKI,

- uwzględniając sprawozdania specjalne Trybunału Obrachunkowego sporządzane zgodnie z art. 287 ust. 4 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając budżet ogólny Unii Europejskiej na rok budżetowy 2016 ⁽¹⁾,
 - uwzględniając skonsolidowane roczne sprawozdanie finansowe Unii Europejskiej za rok 2016 (COM(2017) 365 – C8-0299/2017) ⁽²⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie roczne Trybunału Obrachunkowego dotyczące wykonania budżetu za rok budżetowy 2016 wraz z odpowiedziami instytucji ⁽³⁾,
 - uwzględniając poświadczenie wiarygodności ⁽⁴⁾ dotyczące rachunków, jak również legalności i prawidłowości operacji leżących u ich podstaw przedłożone przez Trybunał Obrachunkowy za rok budżetowy 2016 zgodnie z art. 287 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając swoją decyzję z dnia 18 kwietnia 2018 r. w sprawie absolutorium z wykonania budżetu ogólnego Unii Europejskiej za rok budżetowy 2016, sekcja III – Komisja ⁽⁵⁾ oraz rezolucję zawierającą uwagi stanowiące integralną część tej decyzji,
 - uwzględniając zalecenie Rady z dnia 20 lutego 2018 r. w sprawie udzielenia Komisji absolutorium z wykonania budżetu za rok budżetowy 2016 (05940/2018 – C8-0042/2018),
 - uwzględniając art. 317, 318 i 319 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 106a Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 ⁽⁶⁾, w szczególności jego art. 62, 164, 165 i 166,
 - uwzględniając art. 93 Regulaminu i załącznik IV do Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej (A8-0130/2018),
- A. mając na uwadze, że na mocy art. 17 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej Komisja wykonuje budżet i zarządza programami, a w zastosowaniu art. 317 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej Komisja wykonuje budżet we współpracy z państwami członkowskimi na własną odpowiedzialność zgodnie z zasadą należytego zarządzania finansami;
- B. mając na uwadze, że sprawozdania specjalne Trybunału Obrachunkowego (Trybunału) dostarczają informacji na temat problemów związanych z wdrażaniem środków, które to informacje są przydatne Parlamentowi jako organowi udzielającemu absolutorium;
- C. mając na uwadze, że uwagi Parlamentu dotyczące sprawozdań specjalnych Trybunału stanowią integralną część ww. decyzji Parlamentu z dnia 18 kwietnia 2018 r. w sprawie absolutorium z wykonania budżetu ogólnego Unii Europejskiej za rok budżetowy 2016, sekcja III – Komisja;

⁽¹⁾ Dz.U. L 48 z 24.2.2016.⁽²⁾ Dz.U. C 323 z 28.9.2017, s. 1.⁽³⁾ Dz.U. C 322 z 28.9.2017, s. 1.⁽⁴⁾ Dz.U. C 322 z 28.9.2017, s. 10.⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2018)0121 (zob. s. 27 niniejszego Dziennika Urzędowego).⁽⁶⁾ Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1.

Część I Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 21/2016 pt. „Unijna pomoc przedakcesyjna na rzecz wzmocnienia zdolności administracyjnych na Bałkanach Zachodnich – metakontrola”

1. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie specjalne Trybunału w formie metakontroli prezentujące przegląd zarządzania przez Komisję pomocą przedakcesyjną w Albanii, Bośni i Hercegowinie, Kosowie, byłej jugosłowiańskiej republice Macedonii, Czarnogórze i Serbii oraz przedstawia poniższe spostrzeżenia i zalecenia;
2. przyjmuje do wiadomości, że Komisja musi działać w trudnej sytuacji politycznej i napotyka wiele słabości w instytucjach publicznych beneficjentów, takie jak nadmierna biurokracja, duża rotacja pracowników, niska wydajność, brak rozliczalności i korupcja;
3. wzywa wszystkie zainteresowane strony do zwrócenia szczególnej uwagi na określanie zarówno jakościowych strategii krajowych, jak i programów krajowych i regionalnych, które obejmowałyby jednoznaczne, realistyczne i mierzalne cele, oraz do tego, aby opracowywanie strategii w kraju będącym beneficjentem było ściślej powiązane z tymi strategiami i odnośnymi ocenami potrzeb;
4. popiera dążenie władz krajowych państw Bałkanów Zachodnich do kontynuowania wysiłków podejmowanych w kluczowych obszarach dobrego zarządzania oraz na rzecz reformy administracji publicznej, w tym w dziedzinie kontroli finansowej w kontekście zarządzania finansami publicznymi; zachęca wszystkie podmioty do wzmocnienia wysiłków na rzecz opracowania lub wzmocnienia strategii dotyczących koordynacji wdrażania reformy zarządzania finansami publicznymi;
5. wyraża przekonanie, że bardzo ważne jest wzmocnienie stosowania zasady warunkowości, w szczególności dzięki uprzedniej weryfikacji zdolności beneficjenta do podjęcia działań wymaganych w przypadku projektu o wysokiej jakości i z uwzględnieniem określonych mierzalnych kryteriów;
6. wyraża ubolewanie, że blisko połowa projektów finansowanych przez Unię, które dotyczyły wzmocnienia reformy administracji publicznej i praworządności, nie miała trwałego charakteru; podkreśla, jak ważne jest osiągnięcie trwałości, w szczególności w przypadku projektów dotyczących wzmocnienia potencjału administracyjnego; wyraża ubolewanie, że w wielu przypadkach nie zapewniono trwałego charakteru z takich przyczyn, jak niewystarczające środki budżetowe, niewystarczająca liczba pracowników, a przede wszystkim brak woli politycznej beneficjenta do zreformowania instytucji; wzywa Komisję do wykorzystywania osiągnięć udanych projektów mających wymierną wartość dodaną oraz do zapewnienia trwałości i skuteczności projektów przez ustanowienie takiego warunku wstępnego projektów realizowanych w ramach Instrumentu Pomocy Przedakcesyjnej (IPA II);
7. uważa, że jest jeszcze wiele do zrobienia, aby osiągnąć poziom standardów Unii w niektórych kluczowych sektorach, takich jak przestrzeganie praworządności, reforma administracji publicznej i dobre zarządzanie; jest zdania, że pomoc udzielana w tych obszarach powinna być większa, bardziej efektywna i zrównoważona ze względu na ścisły związek ze strategią rozszerzenia i z kryteriami politycznymi;
8. wzywa Komisję do skoncentrowania się przede wszystkim na walce z korupcją i przestępczością zorganizowaną oraz wzmocnieniu prokuratury, a także na opracowaniu wymogów dotyczących przejrzystości i uczciwości w administracji publicznej; przypomina o potrzebie opracowania bardziej ambitnej i skutecznej strategii oraz o potrzebie większego politycznego zaangażowania władz krajowych na rzecz zapewnienia trwałych rezultatów w tym zakresie;

Część II Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 24/2016 pt. „Należy dołożyć starań, by szerzyć wiedzę na temat zasad pomocy przyznawanej przez państwa w obszarze polityki spójności i egzekwować ich przestrzeganie”

9. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie specjalne Trybunału i popiera zawarte w nim zalecenia;
10. z zadowoleniem odnotowuje, że Komisja wdroży zdecydowaną większość zaleceń;
11. podkreśla, że wszystkie zainteresowane dyrekcje generalne, w szczególności DG COMP i DG REGIO, muszą mieć dostęp do wszystkich baz danych będących w posiadaniu służb Komisji, aby móc skutecznie wypełniać swoje obowiązki;
12. wzywa Komisję, by ponownie przeanalizowała swoją odmowę wdrożenia zalecenia 4 lit. b), ponieważ może to stanowić zagrożenie dla ochrony interesów finansowych Unii;

13. może zaakceptować niechęć Komisji do wprowadzenia w życie zalecenia 4 lit. d), o ile alternatywne metody wybrane przez państwa członkowskie są równie skuteczne jak centralny rejestr na potrzeby monitorowania pomocy *de minimis*; wzywa Komisję do zagwarantowania, że tak właśnie jest;
14. jest przekonany, że bardzo ważne jest, aby państwa członkowskie miały pewność prawa co do obowiązujących zasad pomocy państwa przed rozpoczęciem dużych projektów, ponieważ jasne i spójne zasady mogą przyczynić się do obniżenia poziomu błędów w tym obszarze;
15. wzywa Komisję do dopilnowania, aby krajowe instytucje audytowe były zaznajomione z obowiązującymi zasadami pomocy państwa i by sprawdzały zgodność z nimi przed złożeniem rocznego sprawozdania z kontroli;
16. w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje zawarte w marcu 2015 r. porozumienie DG COMP i DG REGIO w sprawie wspólnego planu działania w zakresie pomocy państwa; zauważa, że plan ten początkowo obejmował sześć działań mających na celu podniesienie poziomu wiedzy i know-how w zakresie pomocy państwa we wszystkich państwach członkowskich, a mianowicie: wskazywanie i rozpowszechnianie dobrych praktyk, szkolenia dla specjalistów w dziedzinie pomocy państwa, warsztaty dotyczące sytuacji w poszczególnych państwach, seminaria dla specjalistów, dalszy rozwój bazy danych, w której zgromadzone są pytania i odpowiedzi (platforma ECN-ET), oraz stworzenie bazy danych z informacjami na temat pomocy państwa; w 2016 r. Komisja zaoferowała również specjalny moduł szkoleń;
17. z zadowoleniem przyjmuje także fakt, że do stycznia 2016 r. DG COMP zorganizowała kursy szkoleniowe w zakresie pomocy państwa i infrastruktury w Bułgarii, Chorwacji, Republice Czeskiej, Rumunii i Słowacji;
18. wspiera Trybunał w jego apelu o stworzenie centralnej ogólnounijnej bazy danych, w której odpowiednie organy państw członkowskich mogłyby sprawdzić tożsamość przedsiębiorstw objętych nakazami odzyskania środków przyznanych w ramach pomocy państwa oraz status odnośnych postępowań; uważa, że taka baza danych mogłaby mieć znaczenie dla przyszłych analiz ryzyka;

Część III Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 29/2016 pt. „Jednolity Mechanizm Nadzorczy – dobry początek, lecz konieczne są dalsze usprawnienia”

19. przypomina następujące podstawy prawne:
 - a) artykuł 287 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE); „1. Trybunał Obrachunkowy kontroluje rachunki wszystkich dochodów i wydatków Unii. Kontroluje również rachunki wszystkich dochodów i wydatków wszystkich organów lub jednostek organizacyjnych utworzonych przez Unię, w zakresie, w jakim akt założycielski nie wyklucza takiej kontroli.

Trybunał Obrachunkowy przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie poświadczenie wiarygodności rachunków, jak również legalności i prawidłowości operacji leżących u ich podstaw, które jest publikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. Poświadczenie to może zostać uzupełnione przez szczegółowe oceny każdego z głównych obszarów działalności Unii”;
 - b) artykuł 27 Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego (Protokół nr 4 załączony do TUE i TFUE): „27.1 Sprawozdania finansowe EBC i krajowych banków centralnych są badane przez niezależnych rewidentów z zewnątrz wyznaczonych na zalecenie Rady Prezesów i zatwierdzonych przez Radę. Rewidenci księgowi mają wszelkie pełnomocnictwa do badania wszystkich ksiąg i rachunków EBC i krajowych banków centralnych oraz do otrzymywania wszystkich informacji na temat ich operacji.

27.2 Postanowienia artykułu 287 TFUE stosują się tylko do badania skuteczności zarządzania EBC”;

- c) artykuł 20 ust. 1 i 7 rozporządzenia Rady (UE) nr 1024/2013⁽¹⁾ powierzającego Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi: „1. EBC odpowiada za wykonanie niniejszego rozporządzenia przed Parlamentem Europejskim i Radą, zgodnie z niniejszym rozdziałem. 7. Gdy Europejski Trybunał Obrachunkowy bada operacyjną skuteczność zarządzania EBC na mocy art. 27 ust. 2 statutu ESBC oraz EBC, uwzględni również zadania nadzorcze powierzone EBC na mocy niniejszego rozporządzenia”;
20. popiera konkluzje Trybunału i z zadowoleniem odnotowuje, że EBC przyjął zalecenia Trybunału⁽²⁾;
21. wyraża jednak zaniepokojenie w związku ze sprawozdaniem Komitetu Kontaktowego najwyższych organów kontroli Unii Europejskiej (SAL), zawierającym porównanie uprawnień 27 z 28 krajowych NOK w całej Unii do kontrolowania organów nadzoru bankowego; z żalem zauważa, że w opracowanym na tej podstawie oświadczeniu wskazano, że luka w zakresie kontroli pojawia się w tych państwach strefy euro, w których wcześniejsze kompetencje krajowych NOK w zakresie kontroli organów nadzoru bankowego nie są zastępowane podobnym poziomem kontroli sprawowanej przez Europejski Trybunał Obrachunkowy w odniesieniu do działalności nadzorczej EBC⁽³⁾;
22. podkreśla, że wyraził już te zastrzeżenia w swojej rezolucji z dnia 10 marca 2016 r. w sprawie unii bankowej – sprawozdanie za rok 2015⁽⁴⁾;
23. z żalem zauważa ograniczoną przejrzystość informacji udostępnianych nadzorowanym podmiotom w związku z przyjętym przez EBC podejściem do ujawniania informacji, co spowodowało, że nadzorowane podmioty nie były w stanie w pełni zrozumieć wyniku procesu przeglądu i oceny nadzorczej; podkreśla, że Trybunał wyraził zaniepokojenie brakiem przejrzystości, który jego zdaniem może spowodować zwiększenie „ryzyka arbitralności działań nadzorczych”;
24. wskazuje, że brak nadzoru nad narażeniem banków na nie płynne „działania z poziomu 3”, w tym aktywa i derywaty o obniżonej jakości, spowodował asymetryczne wykonywanie funkcji nadzorczej; uważa, że silnie negatywne nastawienie do ryzyka kredytowego związanego z ryzykiem rynkowym i operacyjnym wynikającym ze spekulacyjnych działań finansowych zadziało na szkodę banków komercyjnych, a na korzyść dużych banków inwestycyjnych, co stawia pod znakiem zapytania ważność i wiarygodność dotychczas przeprowadzonych kompleksowych ocen; wyraża zaniepokojenie niedawnymi wypowiedziami przewodniczącej Rady ds. Nadzoru Danièle Nouy dotyczącymi trudności i niezdolności EBC do przeprowadzenia prawidłowej wyceny pozycji związanych z tymi skomplikowanymi i ryzykownymi produktami;

⁽¹⁾ Dz.U. L 287 z 29.10.2013, s. 63.

⁽²⁾ EBC powinien:

1. w dalszym stopniu uprościć proces decyzyjny i zlecić podejmowanie pewnych decyzji na niższe szczeble, tak aby umożliwić Radzie ds. Nadzoru skupienie się na bardziej wymagających kwestiach;
2. ocenić odnośne ryzyko i wdrożyć konieczne zabezpieczenia, w tym procedury rozpatrywania kolidujących ze sobą wniosków czy monitorowanie przestrzegania zasady odrębności funkcji, aby rozwiązać wątpliwości dotyczące korzystania ze służb świadczących usługi wspólne;
3. przydzielić wystarczające umiejętności i zasoby na potrzeby audytu wewnętrznego, tak aby zapewnić objęcie kontrolami obszarów wysokiego i średniego ryzyka w stosownym przypadku i w stosownym terminie;
4. w pełni współpracować z Trybunałem w celu umożliwienia realizacji jego uprawnień, a tym samym w celu zwiększenia rozliczalności;
5. sformalizować swoje obecne ustalenia dotyczące pomiaru wykonania zadań nadzorczych i upubliczniania informacji na ten temat;
6. dokonać zmiany rozporządzenia ramowego w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego w celu sformalizowania zobowiązań podjętych przez uczestniczące właściwe organy krajowe oraz zapewnienia, by wszystkie z nich uczestniczyły w pełni i proporcjonalnie w pracach wspólnych zespołów nadzorczych;
7. opracować, we współpracy z właściwymi organami krajowymi, profile ról/zespołów oraz metody oceny adekwatności pracowników, których organy te zamierzają przydzielić do wspólnych zespołów nadzorczych, jak i wyników ich pracy;
8. utworzyć i utrzymywać scentralizowaną, znormalizowaną i kompleksową bazę danych dotyczących umiejętności i kompetencji członków wspólnych zespołów nadzorczych, przydzielonych zarówno przez EBC, jak i przez właściwe organy krajowe;
9. wdrożyć formalny program szkoleń dla nowych i obecnych pracowników odpowiedzialnych za nadzór we wspólnych zespołach nadzorczych;
10. opracować i wdrożyć metodykę opartą na ocenie ryzyka w celu określenia docelowej liczby pracowników i składu wspólnych zespołów nadzorczych pod względem umiejętności;
11. przeprowadzać okresowe przeglądy modelu tworzenia klastrów w istotnym procesie planowania nadzoru oraz aktualizować go w razie konieczności;
12. uzupełnić swoje zasoby kadrowe lub dokonać zmian w ich przydziale, tak aby wzmocnić swą obecność podczas kontroli na miejscu dotyczących istotnych banków w oparciu o jasną hierarchię ryzyka;
13. ściśle monitorować uchybienia zaobserwowane w systemie informatycznym w odniesieniu do kontroli na miejscu oraz kontynuować działania na rzecz podniesienia kwalifikacji i umiejętności kontrolerów przeprowadzających kontrole na miejscu pochodzących z właściwych organów krajowych.

⁽³⁾ Oświadczenie „Zapewnienie podlegających pełnej kontroli, rozliczalnych i skutecznych rozwiązań nadzoru bankowego w następstwie wprowadzenia Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego” Komitetu Kontaktowego prezesów najwyższych organów kontroli państw członkowskich UE i Europejskiego Trybunału Obrachunkowego.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 50 z 9.2.2018, s. 80.

25. **odnotowuje z niepokojem** ustalenia Trybunału dotyczące braku faktycznego rozdziału organizacyjnego między polityką pieniężną EBC a funkcjami nadzorczymi, a także braku przejrzystych i rygorystycznych zasad dotyczących zarządzania służących zapobieganiu konfliktom interesów, co zwiększa zastrzeżenia co do nieodłącznego konfliktu interesów między rolą EBC polegającą na ochronie stabilności euro a jego nadzorem ostrożnościowym nad dużymi europejskimi instytucjami kredytowymi;
26. zgadza się ustaleniami Trybunału dotyczącymi konieczności zapewnienia analizy ryzyka dotyczącej wykorzystywania usług wspólnych dotyczących zadań związanych z polityką pieniężną i funkcjami nadzorczymi EBC;
27. w tym kontekście zaniepokojony jest uwagą Trybunału, że zakres informacji przekazywanych przez EBC był tylko częściowo wystarczający w celu dokonania oceny wydajności operacji związanych ze strukturą zarządzania Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego, prac wspólnych zespołów nadzorczych oraz kontroli na miejscu; podkreśla, że istotne obszary nie zostały zatem objęte kontrolą;
28. za niedopuszczalne uważa, z punktu widzenia rachunkowości, aby jednostka podlegająca audytowi, tj. EBC, wykazywała wolę jednostronnego decydowania o tym, do jakich dokumentów audytorzy zewnętrzni mogą mieć dostęp⁽¹⁾; w związku z tym wzywa EBC do pełnej współpracy z Trybunałem występującym w charakterze audytora zewnętrznego i do zapewnienia Trybunałowi pełnego dostępu do informacji w celu zapewnienia zgodności ze wspomnianymi wyżej przepisami;
29. wzywa Trybunał, aby do listopada 2018 r. poinformował właściwą komisję Parlamentu, czy rozwiązano problem dostępu do informacji;
30. odnotowuje obecne ustalenia dotyczące sprawozdawczości między EBC a Parlamentem⁽²⁾; uważa, że ustalenia te nie mogą jednak zastąpić audytu prowadzonego przez Trybunał;
31. przypomina, że do dnia 31 grudnia 2015 r. Komisja powinna była opublikować przegląd stosowania rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 powierzającego EBC szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi; z żalem zauważa, że to nie nastąpiło;
32. z związku z tym wzywa Komisję, aby sfinalizowała to sprawozdanie jak najszybciej;

Część IV Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 30/2016 pt. „Skuteczność unijnego wsparcia na rzecz sektorów priorytetowych w Hondurasie”

33. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie specjalne Trybunału, zatwierdza jego zalecenia oraz przedstawia poniżej swoje uwagi i zalecenia; przyjmuje również do wiadomości odpowiedzi udzielone przez Komisję;
34. z zadowoleniem zauważa, że sprawozdanie Trybunału spotkało się z bardzo dobrym przyjęciem ze strony zarówno rządu Hondurasu, jak i Komisji Europejskiej, a trudności i wnioski przedstawione przez Trybunał okazały się bardzo przydatne dla wzmocnienia dialogu politycznego między Hondurasem a Unią;
35. przypomina, że obecnie stosunki między Hondurasem jako państwem Ameryki Środkowej a Unią zasadniczo opierają się na układzie o stowarzyszeniu podpisanym w 2012 r., który oznacza silny i długoterminowy związek oparty na wzajemnym zaufaniu i obronie wspólnych wartości i zasad; w układzie ustanowiono trzy główne filary działania: dialog polityczny, współpracę i handel; przypomina w szczególności, że w ramach układu obie strony zobowiązały się do wdrożenia środków na rzecz pobudzenia rozwoju gospodarczego, mając na uwadze obopólne interesy, takie jak wyeliminowanie ubóstwa, tworzenie miejsc pracy oraz sprawiedliwy i zrównoważony rozwój;
36. podkreśla, że dotychczas 21 państw członkowskich ratyfikowało układ; oczekuje od państw, które do tej pory nie podpisały układu, że uczynią to jak najszybciej, jako że pełne zastosowanie trzech filarów pozwoli na wzmocnienie rozwoju dialogu politycznego, umożliwi skuteczną alokację środków finansowych, a wreszcie sprawi, że pomoc Unii skutecznie przyczyni się do odbudowy i transformacji Hondurasu;
37. przypomina, że Honduras jest państwem Ameryki Środkowej, które największą pomoc rozwojową otrzymuje od Unii, a wkład Unii jest czwarty pod względem wielkości wśród dwunastu głównych darczyńców Hondurasu i wynosi 11 % całkowitej oficjalnej pomocy rozwojowej otrzymywanej przez to państwo; podkreśla, że na ten cel w latach 2007–2013 przekazano w sumie ponad 223 mln EUR, a na lata 2014–2020 przewidziano przekazanie łącznej kwoty 235 mln EUR;

⁽¹⁾ Ograniczenia w dostępie do informacji – zob. załącznik II do sprawozdania specjalnego.

⁽²⁾ Obecne ustalenia dotyczące sprawozdawczości między EBC a Parlamentem Europejskim – zob. załącznik IX do sprawozdania specjalnego.

38. z zaniepokojeniem zauważa jednak, że wkład finansowy Unii w analizowanym okresie wyniósł zaledwie 0,2 % PKB kraju, co stanowiło o wiele niższy odsetek w porównaniu z innymi darczyńcami, w szczególności Stanami Zjednoczonymi;
39. zauważa ponadto, że według danych Banku Światowego po ogólnoświatowym kryzysie gospodarczym odnotowano umiarkowane ożywienie koniunktury gospodarczej w Hondurasie, stymulowane inwestycjami publicznymi, eksportem i wysokimi dochodami uzyskiwanymi dzięki przekazom emigrantów, co umożliwiło wzrost o 3,7 % w 2016 r. i 3,5 % w 2017 r.;
40. podkreśla jednak, że pomimo optymistycznych perspektyw gospodarczych oraz wysiłków rządu i darczyńców w Hondurasie w dalszym ciągu odnotowuje się najwyższe wskaźniki ubóstwa i nierówności ekonomicznej w Ameryce Łacińskiej, przy czym około 66 % ludności Hondurasu w 2016 r. żyło w ubóstwie, jak wskazują oficjalne dane, ponadto w kraju wciąż panuje przemoc, korupcja i bezkarność, zauważa, że liczba zabójstw wprawdzie zmalała w ostatnich latach, ale nadal należy do największych na świecie i jest największa w Ameryce Łacińskiej; podkreśla jednocześnie, że utrzymują się poważne trudności i wyzwania w zakresie dostępu do podstawowych potrzeb, możliwości zatrudnienia, zasobów naturalnych takich jak ziemia oraz środków umożliwiających przetrwanie, i wskazuje, że kobiety, ludy tubylcze oraz ludność pochodzenia afrykańskiego to grupy społeczne, które są najbardziej narażone na cierpienie z powodu naruszeń praw człowieka w następstwie nierówności;
41. podkreśla ze szczególnym zaniepokojeniem, że Honduras nadal jest jednym z najniebezpieczniejszych państw świata dla obrońców praw człowieka i obrońców prawa ochrony środowiska, między którymi często istnieje ścisły związek; według danych organizacji Global Witness co najmniej 123 aktywistów działających na rzecz ochrony ziemi i środowiska naturalnego zostało zamordowanych w Hondurasie, począwszy od 2009 r., przy czym wielu z nich było członkami społeczności tubylczych i wiejskich przeciwstawiających się projektom na wielką skalę na zamieszkiwanych przez nich terenach, tak jak Berta Cáceres, której morderstwo nadal nie zostało wyjaśnione; apeluje do Komisji o sprawowanie pieczy oraz regularnego i ścisłego nadzoru, aby współpraca Unii w Hondurasie nie wywierała nawet w najmniejszym stopniu niekorzystnego wpływu na prawa człowieka mieszkańców tego kraju; w tym kontekście ponownie podkreśla znaczenie EIDHR w zapewnianiu pilnego bezpośredniego wsparcia finansowego i materialnego obrońcom praw człowieka, którym zagraża niebezpieczeństwo, oraz funduszu pomocy w sytuacjach kryzysowych, który umożliwia delegatom Unii przyznawanie obrońcom praw człowieka bezpośrednich doraźnych dotacji; apeluje zarazem do Komisji o wsparcie skutecznego wdrożenia wytycznych Unii w sprawie obrońców praw człowieka przez przyjęcie lokalnych strategii w celu pełnego wprowadzenia tych wytycznych w życie we współpracy z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego mającymi doświadczenie w tym zakresie;
42. z wielkim zaniepokojeniem odnotowuje poważne incydenty, do których doszło w Hondurasie po wyborach w dniu 26 listopada ubiegłego roku; europejskie i międzynarodowe sieci obrony praw człowieka oraz media donosiły o nieuzasadnionym i niejednokrotnie śmiertelnościowym wykorzystaniu siły przez rządowe siły bezpieczeństwa wobec manifestujących, a także o innych przypadkach napaści na obrońców praw człowieka w związku z tym kryzysem wyborczym, natomiast organizacje praw człowieka zarejestrowały 30 zabójstw, w tym 21 dokonanych przez Policję Wojskową Ładu Publicznego (PMOP), a także ok. 232 rannych i 1 085 zatrzymanych; Biuro Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka udokumentowało ponad 50 przypadków nękania i zastraszania obrońców praw człowieka, przywódców społecznych i dziennikarzy; odnotowuje, że w związku z tą sytuacją rząd Hondurasu ogłosił utworzenie Sekretariatu ds. Praw Człowieka jako odrębnej jednostki wydzielonej z obecnego Sekretariatu ds. Praw Człowieka, Sprawiedliwości, Praworządności i Decentralizacji, który zaczął działać z dniem 27 stycznia 2018 r.; zwraca się do ESDZ o wzmocnienie wsparcia Unii dla obrońców praw człowieka, promowanie dialogu politycznego oraz wyegzekwowanie od honduraskiego rządu wywiązania się ze zobowiązań oraz przestrzegania obowiązku utrzymania pokoju i zagwarantowania bezpieczeństwa obywateli;
43. przypomina, jak ważne jest, by w sektorze prywatnym w państwach członkowskich Unii przestrzegano w jednakowym stopniu praw człowieka oraz najbardziej rygorystycznych norm społecznych i środowiskowych, stosując się co najmniej do standardów europejskich w tym zakresie; wzywa Unię i jej państwa członkowskie do dalszego aktywnego angażowania się w prace ONZ mające na celu ustanowienie międzynarodowego traktatu, który pozwoli na pociągnięcie przedsiębiorstw do odpowiedzialności za wszelki udział w naruszaniu praw człowieka;
44. przypomina, że zamach stanu dokonany w 2009 r. miał katastrofalne skutki dla Hondurasu, znacznie spowalniając wzrost społeczno-gospodarczy, przerywając napływ pomocy międzynarodowej i powodując wykluczenie tego kraju z Organizacji Państw Amerykańskich; zauważa jednak, że działania prowadzone przez UE w Hondurasie w tym okresie mogły być kontynuowane mimo opóźnień w ich realizacji we wszystkich priorytetowych sektorach i mimo tego, że niektóre zadania, takie jak harmonizacja ram prawnych, nie mogły zostać zakończone; podkreśla, że gdyby Unia nie zapewniła i nie utrzymała wsparcia dla priorytetowych sektorów współpracy, warunki ich funkcjonowania byłyby znacznie trudniejsze;

45. odnotowuje wyrażoną przez rząd Hondurasu wolę poddania się kontroli międzynarodowej oraz współpracy z międzynarodowymi organami (ustanowienie Biura Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka, niedawne uruchomienie misji wspierania walki z korupcją i bezkarnością w Hondurasie, audyty budżetu państwa przeprowadzone przez organizację Transparency International itp.); zwraca jednak uwagę na znaczenie przyjęcia i wprowadzenia w życie zdobytej wiedzy i dobrych praktyk oraz nieprzedłużania w nieskończoność zależności od tych organów w ramach wykonywania podstawowych obowiązków państwa; odnotowuje z wielkim zaniepokojeniem, że w dniu 18 lutego 2018 r. szef misji wspierania walki z korupcją i bezkarnością w Hondurasie (MACCIH) poddał się do dymisji w wyniku słabego poparcia ze strony Organizacji Państw Amerykańskich (OPA) w ramach powierzonego mu dwa lata wcześniej zadania zwalczania korupcji w Hondurasie (brak środków, marnotrawstwo w organizacji, brak infrastruktury nadającej się do użytku itd.); zauważa, że mimo wspomnianego braku wsparcia MACCIH od 2017 r. osiągnęła znaczące wyniki w zakresie walki z korupcją i doprowadziła do wydania ważnych wyroków wobec pracowników administracji uwikłanych w poważne przypadki korupcji, a także do wszczęcia śledztw dotyczących honduraskiej klasy politycznej; obawia się, że te okoliczności mogą zaszkodzić pierwszej poważnej w regionie próbie walki z korupcją i bezkarnością w jednym z najbardziej tego potrzebujących państw, i zwraca się do rządu honduraskiego i do OPA o bezwarunkowe wsparcie i ułatwienie prac prowadzonych przez MACCIH oraz prosi ESDZ o dalszą współpracę z misją w celu osiągnięcia wspólnych celów;
46. zauważa, że kontrola przeprowadzona przez Trybunał skupiła się na latach 2007–2015, w których kwota płatności z Unii wyniosła 119 mln EUR, przy czym zbadano następujące sektory priorytetowe: ograniczanie ubóstwa, leśnictwo, bezpieczeństwo i wymiar sprawiedliwości, którym przyznano 89 % środków w ramach dwustronnego wsparcia; uważa jednak, że okres uwzględniony w sprawozdaniu Trybunału jest zbyt rozległy i wykracza nawet poza długość kadencji Komisji Europejskiej, a ponadto obejmuje szczególnie trudne i zróżnicowane aspekty polityczne i gospodarcze; uważa, że w celu zapewnienia większej skuteczności należy skrócić okresy objęte kontrolą lub przeprowadzać oceny śródkresowe, jako że w sprawozdaniu w zbyt wielu przypadkach wskazano problemy lub braki, które zostały już usunięte, a w rezultacie niektóre wnioski lub zalecenia nie mają już zastosowania; podkreśla jednocześnie, że Trybunał nie uwzględnił w sprawozdaniu wyników rozmów przeprowadzonych podczas wizyty w Hondurasie, w szczególności z beneficjentami, innymi darczyńcami oraz organizacjami społeczeństwa obywatelskiego;
47. odnotowuje, że Trybunał zakończył sprawozdanie stwierdzeniem, że pomoc Unii na rzecz priorytetowych sektorów pomimo pewnych postępów tylko częściowo okazała się skuteczna, głównie ze względu na sytuację kraju oraz szereg niedociągnięć w zarządzaniu, które zahamowały jej wpływ, a pomimo zasadności i skoordynowanego charakteru strategia Komisji nie była dostatecznie szczegółowa i środki finansowe zostały podzielone na zbyt wiele obszarów, a przez to – pomimo wniosków rządu Hondurasu – nie zdołano zaspokoić istotnych potrzeb sektorów priorytetowych, które nie zostały również zaspokojone przez innych darczyńców;
48. podziela zaniepokojenie Trybunału i podziela również opinię Komisji, według której często potrzebna była swoista elastyczność w celu dostosowania się do kryzysu wywołanego zamachem stanu oraz w celu reagowania na najpilniejsze sytuacje i podstawowe potrzeby ludności; apeluje do Komisji o dalsze starania na rzecz osiągnięcia skutecznej równowagi między elastycznością niezbędną do dostosowania się do zmiennych okoliczności, potrzeb i wymogów kraju, koniecznością reagowania na najpilniejsze wyzwania, w tym w zakresie praw człowieka, prawa do życia i prawa do godnego życia, a koniecznością zapewnienia i poprawy potencjalnego wpływu pomocy UE;
49. zauważa, że w przeszłości współpraca Unii była skupiona na obszarze spójności społecznej i wzrostu gospodarczego, podczas gdy nowe założenia programowe stanowią odpowiedź na potrzeby wynikające z kluczowych wyzwań stojących przed Hondurasem na drodze do rozwoju, takie jak: ograniczenie ubóstwa i nierówności, bezpieczeństwo żywnościowe, edukacja i opieka zdrowotna, bezpieczeństwo i prawa człowieka, reformy podatkowe, zwalczanie bezkarności i korupcji, tworzenie miejsc pracy zapewniających ochronę socjalną, konkurencyjność, zarządzanie zasobami naturalnymi i wrażliwość na zmiany klimatu;
50. podkreśla, że z uwagi na szczególną sytuację kraju kluczowe znaczenie ma wzmocnienie i wdrożenie kompleksowych programów walki z ubóstwem (skierowanych szczególnie do grup społecznych znajdujących się w najtrudniejszej sytuacji, takich jak kobiety, dzieci i ludność tubylcza, stosownie do prośby samego rządu Hondurasu), a także kompleksowych programów na rzecz edukacji, kształcenia i szkolenia zawodowego skierowanych do dzieci i młodzieży ze środowisk znajdujących się w najbardziej niekorzystnej sytuacji, aby zaoferować im możliwości rozwoju zdolności i kompetencji oraz uwolnić je od ryzyka wplątania się w sieci przemocy i zorganizowanej przestępczości;
51. podkreśla ponadto, że dla postępu społecznego decydujące znaczenie ma udział kobiet i organizacji chroniących prawa kobiet, w szczególności ruchów młodzieżowych; apeluje do Unii, by przypominała o potrzebie wspierania upodmiotowienia kobiet i stworzenia bezpiecznych warunków sprzyjających działalności kobiecych organizacji społeczeństwa obywatelskiego i obrońców praw kobiet, a także przeciwstawiania się określonym formom represji ze względu na płeć, w szczególności w regionach ogarniętych konfliktem; podkreśla znaczenie czynnego wkładu we wspieranie polityki i działań odnoszących się do praw kobiet, w tym praw seksualnych i reprodukcyjnych oraz zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego;

52. uważa, że Unia musi w dalszym ciągu podejmować szczególne wysiłki na rzecz współpracy w celu wzmocnienia przejrzystości, wiarygodności i rozliczalności instytucji państwowych, a także na rzecz rozbitcia systemu korupcji i bezkarności, które to zjawiska podważają zaufanie obywateli i stanowią jedną z głównych przeszkód dla rozwoju kraju;
53. wyraża zaniepokojenie wobec braku dialogu politycznego stwierdzonego przez Trybunał w odniesieniu do określonych aspektów o kluczowym znaczeniu otrzymujących pomoc w ramach Wsparcia dla Planu Krajowego (cele w zakresie edukacji, opracowania krajowego programu statystycznego i reformy służby cywilnej); zwraca uwagę, że dialog polityczny Komisji ułatwia realizację działań Unii i prowadzi do pewnych wymiernych usprawnień; apeluje do Komisji o wzmocnienie dialogu politycznego, w szczególności w strategicznych i priorytetowych sektorach, oraz o utrzymanie zdecydowanej postawy we wszelkich aspektach, w których rząd nie wykazuje wystarczającego zainteresowania lub nie reaguje w wystarczający sposób, tak jak w przypadku krajowej polityki w zakresie wymiaru sprawiedliwości i bezpieczeństwa lub Obserwatorium Wymiaru Sprawiedliwości;
54. apeluje do Komisji o dalsze doskonalenie wspólnego programowania z rządem Hondurasu, a także z państwami członkowskimi Unii, oraz o podjęcie szczególnych wysiłków na rzecz koordynacji na szczeblu wewnętrznym oraz z pozostałymi darczyńcami, aby zoptymalizować skuteczny podział pracy, osiągnąć komplementarność wszędzie tam, gdzie jest to możliwe, a zwłaszcza by unikać problemów wskazanych przez Trybunał: rozpowszechnienie identycznych lub podobnych projektów (te same sektory, ci sami beneficjenci), sprzeczne działania, nakładanie się działań lub ich brak, w szczególności w sektorach priorytetowych; Komisja powinna również opracować szybki i skuteczny system współdziałania z innymi darczyńcami w celu skrócenia terminów i poprawy dynamizmu, skuteczności i osiągniętych wyników;
55. zauważa, że blisko połowa dwustronnego wsparcia Unii w Hondurasie jest zapewniana w drodze wsparcia budżetowego, ogólnego i sektorowego; podkreśla z zaniepokojeniem, że zwłaszcza ze względu na szczególnie niestabilną sytuację makroekonomiczną kraju oraz braki techniczne i problemy wynikające z nadużyć finansowych i korupcji w ramach zarządzania finansami publicznymi wsparcie budżetowe może nieść ze sobą znaczne zagrożenia;
56. zauważa z zaniepokojeniem, że chociaż w sprawozdaniu Trybunału wskazano, że wsparcie budżetowe zostało przeznaczone na realizację zasadnych i wiarygodnych strategii krajowych, to jednak w niektórych sektorach priorytetowych rząd nie posiadał jasnych strategii lub opracowane strategie były fragmentaryczne i nie były objęte przydziałem konkretnych środków, a instytucje, których dotyczyła ta sytuacja, nie były uprawnione do opracowywania polityki i reform;
57. uznaje, że Komisja zidentyfikowała te zagrożenia i podjęła starania na rzecz złagodzenia ich skutków; przypomina jednak ponownie Komisji, że wsparcie budżetowe nie jest czekiem in blanco, a zobowiązania rządu na rzecz przeprowadzenia reform niekoniecznie stanowią wystarczającą gwarancję; w tym kontekście zwraca się do Komisji, aby w celu ograniczenia wszelkich zagrożeń w dalszym ciągu rygorystycznie egzekwowała stosowanie i przestrzeganie wytycznych w zakresie wsparcia budżetowego na wszystkich etapach procesu; apeluje również do Komisji o unikanie udzielania wsparcia budżetowego w sektorach, w których nie ma pewności co do wiarygodnej i adekwatnej reakcji ze strony rządu;
58. podziela zdanie Komisji, że przerwanie wielu płatności w ramach wsparcia budżetowego w danym okresie – tak jak to miało miejsce w 2012 r. z uwagi na ogólną sytuację makroekonomiczną i brak porozumienia między Hondurasem a MFW – niekoniecznie musi stanowić sprzeczne przesłanie mogące skutkować zmniejszeniem skuteczności pomocy, jak wskazuje Trybunał, lecz wręcz przeciwnie: umożliwi wysłanie rządowi jasnego i zdecydowanego sygnału wzywającego do szybkiego i skutecznego rozwiązania napotkanych problemów;
59. z zainteresowaniem zauważa, że Honduras jest pierwszym państwem na świecie, w którym wsparcie budżetowe jest ukierunkowane na rezultaty; wyraża jednak zaniepokojenie w związku z wnioskiem Trybunału, że niedostateczna liczba instrumentów kontrolnych utrudniła ocenę osiągniętych rezultatów, ich kontrola ujawniła wiele braków, a wydane zalecenia nie były systematycznie przestrzegane; apeluje do Komisji o sporządzenie szczegółowego sprawozdania obejmującego cele, wskaźniki i wykorzystane punkty odniesienia, metody obliczeń i weryfikacji itp. oraz o dokonanie oceny ich skuteczności i wpływu, aby zmierzyć osiągnięte efekty i poprawić jednocześnie komunikację, widoczność i wpływ działań Unii; zwraca się także do Komisji, aby kładła większy nacisk na rezultaty celów założonych w strategiach dialogu politycznego prowadzonego z rządem Hondurasu oraz na dialog ze społeczeństwem obywatelskim i innymi darczyńcami;
60. jako że dobre zarządzanie finansami publicznymi stanowi podstawowy wymóg warunkujący wypłaty dla wsparcia budżetowego oraz mając na uwadze, że w Hondurasie jest to kwestia stanowiąca jedno z głównych uchybień pomimo kolejnych planów rządu i pomocy ze strony Komisji, uważa, że Komisja powinna położyć szczególny nacisk na dalsze wzmocnianie tego sektora; w tym kontekście, uwzględniając rolę, jaką powinien odgrywać Trybunał Obrachunkowy Hondurasu w zarządzaniu zasobami państwowymi, wzywa Komisję do opracowania szczegółowych programów współpracy z Trybunałem w celu zapewnienia pomocy technicznej i szkolenia w sektorze;
61. apeluje do rządu Hondurasu o zapewnienie wszelkich niezbędnych środków i uwzględnienie niezbędnego finansowania, aby Trybunał Obrachunkowy Hondurasu mógł wykonywać swoje obowiązki w sposób niezależny, skuteczny i zgodny z międzynarodowymi standardami w zakresie prowadzenia audytów, przejrzystości i rozliczalności;

62. odnotowuje z zaniepokojeniem uwagę Trybunału dotyczącą dalszego braku personelu w delegaturze Unii w Hondurasie, który posiadałby fachową wiedzę w zakresie zarządzania finansami publicznymi i makroekonomii operacji wsparcia budżetowego, co jest szczególnie ryzykowne ze względu na trwale niestabilną sytuację ekonomiczną kraju, któremu – pomimo tych poważnych okoliczności – w dalszym ciągu udzielane jest wsparcie budżetowe; w obliczu zagrożeń wskazanych przez Trybunał apeluje do Komisji o pilne wzmocnienie delegatury Unii w Hondurasie;
63. zauważa, że współpraca Unii w Hondurasie zapewnia wsparcie organizacjom społeczeństwa obywatelskiego działającym na rzecz promowania bezpieczeństwa żywnościowego, praw człowieka i równouprawnienia płci, które obecnie realizują ok. 35 projektów tematycznych o łącznej wartości przekraczającej 9 mln EUR; zauważa jednocześnie, że w ramach zaangażowania na rzecz społeczeństwa obywatelskiego w Hondurasie delegatura Unii opracowała plan działania zatwierdzony w 2014 r., uwzględniający działania w zakresie dialogu politycznego oraz zaplanowane działania na rzecz wsparcia kraju; uważa, że niesłuchanie ważne jest, by organizacje te były angażowane nie tylko w konsultacje prowadzące do opracowywania tych planów, lecz także w ich wdrażanie, monitorowanie i przegląd;
64. wyraża głębokie zaniepokojenie ograniczeniem przestrzeni społeczeństwa obywatelskiego w krajach rozwijających się; zauważa z dużym niepokojem, że w ciągu zaledwie pierwszych trzech miesięcy 2014 r. Jednostka ds. Rejestrowania i Monitorowania Stowarzyszeń Obywatelskich Hondurasu cofnęła licencje ponad 10 tys. organizacji pozarządowych, ponieważ nie przedstawiły one organom rządowym sprawozdań dotyczących swoich finansów i programów, oraz że pomimo pewnych pozytywnych zmian odnotowanych w ostatnich latach niektóre ustawy przyjęte niedawno w Hondurasie w ramach środków administracyjnych utrudniają i ograniczają przestrzeń i działania tych stowarzyszeń, zmuszając wiele z nich do zakończenia działalności;
65. przyjmuje z zadowoleniem długotrwałe wsparcie i zaangażowanie Unii na rzecz społeczeństwa obywatelskiego w krajach rozwijających się; uważa, że w ramach dialogu politycznego i rozwoju programów współpracy Komisja musi wspierać opracowywanie strategii na rzecz stworzenia odpowiedniego środowiska prawnego, administracyjnego i politycznego umożliwiającego funkcjonowanie i efektywną pracę organizacji społeczeństwa obywatelskiego, udzielanie im doradztwa i regularnych informacji na temat funduszy i możliwości finansowania, a także wspieranie włączenia ich do międzynarodowych organizacji i sieci społeczeństwa obywatelskiego;
66. uważa, że Trybunał powinien w osobnym rozdziale sprawozdania poświęcić uwagę współpracy Unii z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego w Hondurasie ze względu na zasadniczą rolę, jaką te organizacje odgrywają w społeczeństwie w ujęciu ogólnym, a w szczególności w zakresie rozwoju na szczeblu lokalnym, zwłaszcza mając na uwadze fakt, że Unia jest głównym darczyńcą tych organizacji w krajach rozwijających się i objęła wiodącą rolę, jeśli chodzi o ochronę przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego i obrońców praw człowieka, przez wykorzystanie i zastosowanie licznych instrumentów i strategii politycznych; oczekuje, że Trybunał uwzględni tę kwestię w przyszłych sprawozdaniach;

Część V Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 31/2016 pt. „Przeznaczenie co najmniej jednego na pięć euro w budżecie UE na działania w dziedzinie klimatu – mimo ambitnych prac istnieje poważne ryzyko, że cel nie zostanie osiągnięty”

67. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie specjalne Trybunału oraz przedstawia poniżej swoje uwagi i zalecenia;
68. z zadowoleniem przyjmuje ambitne zobowiązania Unii do obniżenia emisji do 2020 r. o co najmniej 20 % w porównaniu z rokiem 1990 oraz o 40 % do 2030 r., a także przeznaczenie w okresie budżetowania 2014–2020 co najmniej 20 % środków budżetowych na działania związane z klimatem; z zadowoleniem przyjmuje osiągnięte ogólne postępy; ubolewa jednak, iż zdaniem Trybunału istnieje poważne ryzyko nieosiągnięcia celu polegającego na przeznaczaniu 20 % środków budżetowych na działania związane z klimatem;
69. za bardzo ważne uważa ciągłe pełnienie przez Komisję przywódczej roli i wykazywanie się przez nią wystarczającym zaangażowaniem na rzecz kwestii związanych ze zmianą klimatu poprzez skuteczne wdrożenie porozumienia paryskiego, a także poprawę wiarygodności na szczeblu międzynarodowym i usprawnienie instrumentów w zakresie przyszłego kształtowania warunków polityki Unii w dziedzinie przeciwdziałania zmianie klimatu oraz instrumentów w zakresie zielonej dyplomacji;
70. wyraża zadowolenie z uwzględnienia tego zobowiązania w istniejących już strategiach politycznych, zamiast tworzenia nowych instrumentów finansowych; uważa, że to powinno się przyczynić do poprawy spójności różnych obszarów polityki Unii; zwraca się do Komisji i państw członkowskich o sporządzenie skoordynowanego planu w zakresie utrzymania maksymalnej spójności i ciągłości różnych programów;
71. apeluje do Komisji o opracowanie konkretnej ogólnej strategii osiągnięcia wyznaczonego celu, która będzie skutkować planami działań dla poszczególnych obszarów, obejmującymi szczegółowe środki i instrumenty, metodologię pomiarów i sprawozdawczość, a także wskaźniki skuteczności działania stosowane w odniesieniu do działań związanych ze zmianą klimatu w poszczególnych dziedzinach polityki; wzywa ponadto Komisję i państwa członkowskie do dalszego rozwijania wspólnych ujednoczonych standardów w zakresie wdrażania odpowiednich systemów monitorowania, oceny i weryfikacji, zwłaszcza w odniesieniu do stosowania wskaźników z Rio i sprawozdawczości na temat wydatkowania środków przeznaczonych na działania związane z klimatem;

72. ubolewa, że ETO dopatrył się braków w unijnym systemie monitorowania, które znacznie podwyższają ryzyko przeszacowania środków przeznaczanych na działania związane ze zmianą klimatu; wzywa Komisję do przestrzegania zasady zachowawczości, aby uniknąć zbyt wygórowanych szacunków; wzywa Komisję do dokonania przeglądu szacunków i skorygowania współczynników klimatycznych w przypadkach, w których istnieje ryzyko przeszacowania;
73. apeluje do Komisji o nadanie priorytetu rozwojowi planu działania w niektórych dziedzinach charakteryzujących się ogromnym potencjałem, takich jak program „Horyzont 2020”, rolnictwo i rybołówstwo, we współpracy z państwami członkowskimi; ponadto wzywa Komisję do ścisłego koordynowania wraz z Europejskim Instytutem Innowacji i Technologii (EIT) działań dotyczących rozwoju nowych technologii i innowacji w zakresie ochrony środowiska;
74. zwraca uwagę, że Komisja musi w szczególności spełnić oczekiwania w odniesieniu do wskaźników dotyczących klimatu poprzez szerokie uwzględnienie swoich wielorakich instrumentów programowania z myślą o osiągnięciu wysokiego stopnia spójności i ewentualnie poprawie koordynacji między państwami członkowskimi, aby możliwe było osiągnięcie ogólnego celu polegającego na przeznaczaniu co najmniej 20 % środków budżetowych Unii na społeczeństwo wykorzystujące technologie niskoemisyjne i odporne na zmianę klimatu;
75. ubolewa z powodu braku celów szczegółowych w znacznych częściach budżetu Unii; wzywa Komisję do sporządzenia ogólnego planu przedstawiającego instrumenty finansowe i ich możliwości w zakresie przyczynienia się do realizacji celu polegającego na przeznaczaniu 20 % środków budżetowych UE na działania w dziedzinie klimatu; z niepokojem zauważa, że brak takiego planu wskazuje na niski stopień zgodności różnych obszarów budżetowych;
76. z niepokojem zauważa, że jest mało informacji na temat wysokości środków przeznaczanych na łagodzenie zmiany klimatu i przystosowywanie się do niej, a także na temat stopnia, w jakim działania Unii związane z klimatem przyczynią się do ograniczenia emisji CO₂, a dostępne dane pochodzące z różnych państw członkowskich mogą nie być porównywalne; zwraca się do Komisji o dalsze rozwijanie sprawozdawczości na temat zakresu, w jakim cel polegający na przeznaczaniu w latach 2014–2020 20 % środków budżetowych Unii na działania związane z klimatem jest realizowany w ramach wszystkich strategii politycznych, a ponadto o wyszczególnienie nie tylko podjętych zobowiązań i wydanych środków, ale i wskazanie, jaka część przypada na łagodzenie klimatu, jaka na przystosowywanie się do zmiany klimatu oraz w jakich obszarach wyniki dotyczące działań klimatycznych wymagają poprawy;
77. uważa, że szerokie stosowanie programów finansowych należy jeszcze bardziej usprawnić poprzez określenie jasnej strategii w zakresie przystosowywania się do zmian klimatu i ich łagodzenia oraz opracowanie odpowiednich planów działania, co obejmuje również odpowiednie narzędzia kwantyfikacji potrzebnych inwestycji i zachęt klimatycznych oraz skuteczniejsze metody monitorowania szacunków w celu uzyskania prawidłowych prognoz dotyczących postępów osiągniętych w ramach programów Unii i działań państw członkowskich;
78. apeluje do Komisji o szybkie doprowadzenie do powstania otoczenia sprzyjającego przejściu na gospodarkę niskoemisyjną poprzez dostosowanie warunków inwestowania oraz ram i instrumentów wydatkowania środków na rzecz innowacji i modernizacji we wszystkich odpowiednich sektorach o kluczowym znaczeniu;
79. z ubolewaniem zauważa, że nie ma narzędzia, które umożliwiłoby przedstawienie skonsolidowanego obrazu aktualnej sytuacji w całym budżecie Unii w perspektywie wieloletniej; uważa, że istnieje potrzeba oceny ex post i ponownego obliczenia przewidywanych wkładów na rzecz finansowania działań w dziedzinie klimatu;
80. wyraża ubolewanie, że nie istnieją specjalne ramy w zakresie sprawozdawczości, jakie Komisja mogłaby stosować w celu wykrywania i oceniania niekorzystnych skutków strategii politycznych Unii, które negatywnie wpływają na zmianę klimatu, a także w celu określenia, jaką część środków z budżetu Unii wydaje się na ich neutralizowanie; wyraża zaniepokojenie, że bez tych danych Komisja nie może dokładnie określić, w jakim stopniu Unia przyczynia się do łagodzenia zmiany klimatu; wzywa Komisję do systematycznego identyfikowania działań mogących przynosić efekt przeciwny do zamierzonego oraz do uwzględniania ich w ostatecznych obliczeniach dotyczących łagodzenia zmiany klimatu;

Część VI Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 32/2016 pt. „Pomoc UE na rzecz Ukrainy”

81. zauważa, że pomoc finansowa i fachowa Unii we wprowadzaniu reform na Ukrainie była konieczna; niemniej podkreśla, że wprowadzenie reform jest dalekie od oczekiwań;
82. wyraża ubolewanie, że wciąż istnieją stare struktury, które są niechętne reformom, modernizacji i demokratyzacji, podczas gdy siły przychylnie zmianom mają poważne trudności, by zdobyć decydujący głos;
83. z zadowoleniem przyjmuje pomoc Unii na rzecz Ukrainy; wyraża jednak opinię, że powinna być ona powiązana z przynoszącym wymierne rezultaty wysiłkiem rządu Ukrainy, mającym na celu poprawę sytuacji we własnym kraju; mianowicie poprawę swego systemu zasobów za pomocą skutecznego i przejrzystego systemu podatkowego, który ujmuje nie tylko dochody obywateli, ale także aktywa oligarchów;

84. wzywa do skutecznej walki z wciąż powszechną korupcją i efektywnego wspierania organizacji zaangażowanych w ten cel;
85. wzywa do wzmocnienia władzy sądowniczej w kraju jako niezależnego instrumentu oddanego państwu prawa;
86. domaga się bardziej rygorystycznej kontroli sektora bankowego w celu uniknięcia wycieku kapitału do innych krajów, powodującego niewypłacalność instytucji bankowych; wskazuje w tej kwestii na potrzebę udzielania wsparcia budżetowego wyłącznie pod warunkiem że pomoc finansowa będzie wypłacona w sposób przejrzysty i kompleksowy;
87. wyraża opinię, że wszelka pomoc finansowa powinna być zasadniczo poprzedzona uprzednią oceną szansy powodzenia;
88. wyraża przekonanie, że należy zwrócić większą uwagę na stworzenie i wykształcenie kompetentnych i zdecentralizowanych struktur administracyjnych;

Część VII Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 33/2016 pt. „Unijny Mechanizm Ochrony Ludności – koordynacja reagowania na klęski żywiołowe poza terytorium UE była zasadniczo skuteczna”

89. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie specjalne Trybunału; popiera zawarte w nim zalecenia i pochwała gotowość Komisji do ich uwzględnienia;
90. podkreśla ogromne znaczenie szybkiego i spójnego reagowania na klęski żywiołowe oraz katastrofy spowodowane przez człowieka w celu minimalizowania ich wpływu na ludzi, gospodarkę i środowisko;
91. odnotowuje ogólną satysfakcję Trybunału z podejścia Komisji do procesu reagowania na klęski żywiołowe;
92. zachęca Komisję do wykorzystania swoich procedur uruchamiania zasobów, w tym budżetowych, i procedur wyboru ekspertów, aby zapewniać krajom dotkniętym klęskami natychmiastową i dostosowaną do potrzeb pomoc Unii; podkreśla znaczenie wyznaczenia punktów kontaktowych ds. ochrony ludności w ramach krajowych i regionalnych biur sieci terenowej DG ECHO oraz wśród pracowników delegatur Unii w zagrożonych państwach;
93. z zadowoleniem przyjmuje uruchomienie w lutym 2016 r. w następstwie wniosków wyciągniętych z kryzysu związanego z wirusem Ebola europejskiego korpusu medycznego, który znacząco rozszerzył „dobrowolną pulę” Unijnego Mechanizmu Ochrony Ludności o „rezerwę” w postaci gotowych do działania zespołów i ekspertów medycznych; uważa, że należy kontynuować i doskonalić to podejście polegające na tworzeniu rezerwy zespołów medycznych oraz innych wyspecjalizowanych zespołów oceny i wsparcia;
94. proponuje usunięcie wszelkich zbędnych obciążeń administracyjnych, które utrudniają państwom uczestniczącym oraz Centrum Koordynacji Reagowania Kryzysowego (ERCC) szybsze reagowanie, szczególnie na początku kryzysu;
95. zwraca się do państw uczestniczących o włączenie większej ilości zasobów do dobrowolnej puli w celu zwiększenia gotowości do reagowania na klęski żywiołowe;
96. podkreśla znaczenie wymiany informacji i współpracy między Komisją, innymi organami Unii oraz ONZ w zakresie ułatwiania bardziej uporządkowanego reagowania w przypadku wystąpienia sytuacji nadzwyczajnej; z zadowoleniem przyjmuje podpisanie umów o współpracy z Biurem ONZ ds. Koordynacji Pomocy Humanitarnej (OCHA) i ze Światowym Programem Żywnościowym (WFP), a ponadto wzywa Komisję do podpisania podobnych umów ze Światową Organizacją Zdrowia (WHO), Międzynarodową Organizacją ds. Migracji (IOM) i z innymi zaangażowanymi podmiotami;
97. przypomina, że wymogi w zakresie jakości i interoperacyjności określono i rozszerzono zgodnie z nowymi normami WHO dla modułów medycznych, jak również z innymi partnerami strategicznymi i ich warunkami ramowymi w celu zapewnienia wczesnego reagowania powiązanego z dokładniejszą koordynacją podczas misji międzynarodowych; uważa, że aby zagwarantować natychmiastową dostępność lub mobilizację zdolności operacyjnych od początku sytuacji nadzwyczajnej oraz aby unikać finansowania błędów, należy zoptymalizować i w dużej mierze ujednoczyć procesy tworzenia rezerw;
98. wzywa do kontynuowania wykorzystywania potencjalnych synergii z innymi zaangażowanymi podmiotami i instrumentami, w szczególności w obszarze pomocy humanitarnej i rozwojowej, a także do unikania powielania już podjętych działań;
99. wzywa Komisję do poprawy funkcjonalności platformy komunikacyjnej ERCC – CECIS, aby umożliwić zainteresowanym podmiotom łatwiejsze uzyskiwanie informacji, w tym zdalny dostęp dla unijnych zespołów ds. ochrony ludności działających w terenie;

100. uważa, że pomocy humanitarnej i ochronie ludności powinny towarzyszyć inne działania mające na celu promowanie kultury prewencji, a także budowanie zdolności i odporności społeczności podatnych na zagrożenia lub dotkniętych klęskami;

Część VIII Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 34/2016 pt. „Zwalczanie marnotrawienia żywności – szansa dla UE na poprawę efektywności gospodarowania zasobami w łańcuchu dostaw żywności”

101. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie specjalne Trybunału, w którym dokonuje się oceny skuteczności Unii w zwalczaniu marnotrawienia żywności; popiera zalecenia Trybunału i wzywa Komisję do uwzględnienia tych zaleceń;
102. zauważa z głębokim zaniepokojeniem, że według szacunków w skali globalnej około jedna trzecia żywności produkowanej do spożycia przez ludzi zostaje zmarnowana lub utracona; wyraża ubolewanie, że Unia nie zwalcza skutecznie marnotrawienia żywności i że do tej pory prowadziła jedynie niespójne i fragmentaryczne działania;
103. podkreśla, że Unia posiada duży potencjał w zakresie rozwiązania problemu marnotrawienia żywności poprzez dostosowanie swoich istniejących strategii politycznych bez ponoszenia dodatkowych kosztów i powinna do tego dążyć; zauważa jednak z ubolewaniem, że pomimo używania pełnej nadziei retoryki, brak jest woli politycznej, by przełożyć zobowiązania na środki polityczne;
104. wyraża głębokie ubolewanie, że poziom ambicji Komisji co do zwalczania marnotrawienia żywności zmniejszył się wyraźnie z upływem czasu; ubolewa nad brakiem ukierunkowanych działań w ramach polityki w obszarze marnotrawienia żywności, i że pozytywne skutki w niektórych obszarach polityki są raczej przypadkowe; oczekuje na ocenę wyników pakietu dotyczącego gospodarki o obiegu zamkniętym w obszarze zapobiegania marnotrawieniu żywności;
105. uważa, że niespójne podejście Komisji manifestuje się w następujący sposób: po pierwsze, UE jest uważana za lidera w zwalczaniu zmiany klimatu, ale w niewystarczającej mierze zobowiązuje się do zwalczania marnotrawienia żywności, które bezpośrednio przyczynia się do negatywnego wpływu na klimat, a po drugie, pomimo że Unia rocznie inwestuje setki milionów euro na pomoc rozwojową, likwidowanie głodu i zgodność z zasadami sprawiedliwego handlu, to nie porusza w wystarczającym stopniu kwestii zwalczania marnotrawienia żywności, która jest jednym z bezpośrednich czynników powstawania bardzo poważnych problemów;
106. ponownie wzywa Komisję do podjęcia natychmiastowych działań przeciw marnotrawieniu żywności; wzywa Komisję do wywiązania się ze swoich zobowiązań w odniesieniu do odpowiednich dokumentów strategicznych dotyczących zwalczania marnotrawienia żywności;
107. wzywa Komisję, aby zapewniła ścisłą koordynację na szczeblu Unii i na szczeblu krajowym w celu ujednoczenia różnych strategii w poszczególnych państwach członkowskich w odniesieniu do zapobiegania marnotrawieniu żywności, dokonywania darowizn żywności, bezpieczeństwa żywności i dobrych praktyk w zakresie higieny; wzywa Komisję do ustanowienia platformy wymiany najlepszych praktyk w zwalczaniu marnotrawienia żywności, która umożliwi lepsze dostosowanie prac Komisji do działań państw członkowskich;
108. wyraża ubolewanie w związku z tym, że działalność Komisji na poziomie technicznym ograniczyła się do ustanowienia grupy roboczej i grupy eksperckiej, które to grupy nie wniosły jednak żadnego przydatnego wkładu; wzywa Komisję do poprawy jej działań na poziomie technicznym i doprowadzenia do konkretnych rezultatów; zachęca Komisję do nawiązania ściślejszej współpracy z Europejską Agencją Środowiska i Europejskim Instytutem Innowacji i Technologii, które są w stanie zapewnić solidną pomoc ekspercką i techniczną;
109. wyraża ubolewanie, że Komisja nie uważa, żeby niezbędne było stworzenie wspólnej definicji marnotrawienia żywności i nie uważa za konieczne, aby ustanowić specjalną hierarchię postępowania z odpadami spożywczymi; wzywa Komisję do przygotowania, we współpracy z państwami członkowskimi, wspólnej definicji marnotrawienia żywności, wspólnej metodologii pomiaru i monitorowania odpadów spożywczych, a także wytycznych dotyczących hierarchii postępowania z odpadami w przypadku marnotrawienia żywności;
110. wzywa Komisję do opracowania planu działania wskazującego obszary polityki, w których jest potencjał do zajęcia się problemem marnotrawienia żywności, ze szczególnym uwzględnieniem zapobiegania marnotrawieniu żywności i dokonywania darowizn, a także w celu określenia możliwości, które mogą zostać wykorzystane w ramach tych obszarów polityki; wzywa Komisję do opracowania planów działania, które będą obejmować wymierne cele i wskaźniki wykonania oraz do opracowania projektów ocen skutków w konkretnych obszarach polityki;

111. wyraża ubolewanie, że chociaż dokonywanie darowizn żywności stanowi drugą najbardziej preferowaną opcję zapobiegania marnotrawieniu żywności, na różnych poziomach występuje wiele przeszkód, które sprawiają, że jest to niewystarczająco rozpowszechnione; zwraca uwagę na trudności napotymane przez władze państw członkowskich, w szczególności w zakresie dostosowania dokonywania darowizn żywności do obowiązujących ram prawnych; wzywa Komisję do utworzenia specjalnej platformy wymiany dobrych praktyk między państwami członkowskimi w celu ułatwienia dokonywania darowizn żywności; zachęca Komisję do uwzględnienia wkładu władz lokalnych i regionalnych w zmianach odpowiednich przepisów prawnych;
112. zwraca się do Komisji o sfinalizowanie i opublikowanie wytycznych dotyczących redystrybucji i darowizn żywności, w tym reżimu podatkowego dla darczyńców; wytyczne te byłyby oparte na najlepszych praktykach, którymi dzielą się państwa członkowskie obecnie podejmujące aktywne działania w celu zwalczania marnotrawienia żywności; zachęca Komisję do opracowania wytycznych na temat pokonywania różnych przeszkód w dokonywaniu darowizn żywności i na temat ulg podatkowych dla łańcuchów dostaw żywności i przedsiębiorstw, które dokonują darowizn żywności;
113. wyraża ubolewanie, że pojęcia „najlepiej spożyć przed” i „należy spożyć do” są zazwyczaj niejasne dla uczestników na wszystkich poziomach łańcucha dostaw żywności; wzywa Komisję do doprecyzowania tych pojęć i sprawienia, by wytyczne dotyczące ich stosowania były wiążące, tak aby unikać niezrozumienia;
114. zachęca państwa członkowskie do edukowania ogółu społeczeństwa w zakresie zarządzania żywnością i marnotrawienia żywności;
115. wyraża ubolewanie, że mimo indywidualnych i ograniczonych inicjatyw w niektórych instytucjach Unii, organy europejskie nie mają ani ram ustawodawczych, ani wspólnych wytycznych, które regulowałyby postępowanie z dostarczaną przez firmy cateringowe obsługujące te instytucje żywnością, której nie zjedzono; wzywa Komisję do sporządzenia projektu wspólnych przepisów dotyczących kwestii marnotrawienia żywności w instytucjach UE, wraz z wytycznymi dotyczącymi zapobiegania marnotrawieniu żywności i zasadami dokonywania darowizn żywności, aby zminimalizować marnotrawienie żywności w instytucjach europejskich;

Część IX Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 35/2016 pt. „Wykorzystanie wsparcia budżetowego w celu poprawy mobilizacji dochodów krajowych w Afryce Subsaharyjskiej”

116. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie specjalne Trybunału; popiera zawarte w nim zalecenia; wyraża satysfakcję w związku z gotowością Komisji do ich wdrożenia w praktyce; ubolewa, że odpowiedzi Komisji okazały się być stosunkowo niejasne i pozbawione ambicji;
117. podkreśla znaczenie mobilizacji dochodów krajowych w krajach słabiej rozwiniętych, jako że działanie to zmniejsza zależność od pomocy rozwojowej, prowadzi do lepszego zarządzania publicznego i odgrywa centralną rolę w budowaniu państwowości;
118. podkreśla, że Trybunał doszedł do wniosku, że Komisji nie udało się jak dotąd skutecznie wykorzystać umów dotyczących wsparcia budżetowego w celu wspierania mobilizacji dochodów krajowych w krajach o niskim i średnim niższym dochodzie w Afryce Subsaharyjskiej; odnotowuje jednak, że nowe podejście Komisji zwiększyło potencjał tej formy pomocy w zakresie skutecznego wspierania procesów mobilizacji dochodów krajowych;
119. podkreśla, że wzmacnianie systemów podatkowych nie tylko przyczynia się do wzrostu przewidywalnego dochodu, ale także zwiększa odpowiedzialność administracji publicznej przez ustanowienie bezpośredniego związku między podatnikami a administracją publiczną; popiera wyraźne włączenie usprawnienia procesów mobilizacji dochodu krajowego do opracowanego przez Komisję wykazu kluczowych wyzwań w zakresie rozwoju, które należy podejmować za pomocą wsparcia budżetowego;
120. wyraża ubolewanie, że w ramach planowania operacji wsparcia budżetowego Komisja nie poświęcała wystarczającej uwagi mobilizacji dochodów krajowych; podkreśla ponadto, że nie dokonano oceny kluczowych zagrożeń związanych ze zwolnieniami podatkowymi oraz z poborem i przekazywaniem podatków i dochodów pozapodatkowych pochodzących z zasobów naturalnych;
121. przypomina znaczenie mobilizacji dochodów w krajach rozwijających się, jednocześnie zwracając uwagę na wyzwania związane z unikaniem zobowiązań podatkowych, uchylaniem się od opodatkowania i nielegalnymi przepływami finansowymi; zachęca do zwiększania pomocy finansowej i technicznej dla krajów rozwijających się oraz ram administracji podatkowej, a także do przyjęcia zasad regulujących negocjowanie porozumień w dziedzinie opodatkowania;
122. podkreśla, że kontrola ujawniła brak odpowiednich narzędzi monitorowania służących do oceny, w jakim stopniu wsparcie budżetowe przyczyniło się do ogólnego usprawnienia mobilizacji dochodów krajowych;
123. uważa, że kluczowe jest dalsze promowanie sprawiedliwych i przejrzystych systemów podatkowych w ramach polityki podatkowej, zwiększanie wsparcia dla procesów i organów nadzoru w zakresie zasobów naturalnych oraz dalsze wspieranie reform rządowych promujących zrównoważoną i przejrzystą eksploatację zasobów naturalnych;

podkreśla, że umowy o wolnym handlu zmniejszają dochody podatkowe krajów o niskim i średnim niższym dochodzie i mogą w ich przypadku przynieść skutek odwrotny do zamierzonego; domaga się, aby Komisja dopilnowała, by uwzględniano konsekwencje fiskalne zawierania umów o wolnym handlu z krajami o niskim i średnim niższym dochodzie przy ocenie ryzyka w toku negocjacji dotyczących tych umów;

124. wzywa Komisję, aby przestrzegała własnych wytycznych przy przeprowadzaniu oceny makroekonomicznej i oceny zarządzania finansami publicznymi w odniesieniu do aspektów mobilizacji dochodów krajowych w celu uzyskania dokładniejszego obrazu najbardziej problematycznych kwestii, np. skali bodźców podatkowych, cen transferowych i uchylania się od opodatkowania;
125. podkreśla, że w celu usprawnienia działań w zakresie wsparcia budżetowego należy zapewnić większą kompleksowość procedury określania zagrożeń dla osiągnięcia założonych celów oraz korzystać z narzędzia oceny diagnostycznej administracji podatkowej zawsze wtedy, gdy jest ono dostępne;
126. podkreśla konieczność częstszego stosowania warunków ściśle związanych z mobilizacją dochodów krajowych, jako że tworzą one wyraźną zależność pomiędzy wypłatami wsparcia budżetowego a postępami danego kraju w zakresie reform procesów mobilizacji dochodów krajowych; zwraca się do Komisji o określenie warunków, które są istotne i mają najszerszy wpływ na mobilizację dochodów krajowych;
127. przyjmuje do wiadomości, że Komisja musi działać w skomplikowanym kontekście politycznym i instytucjonalnym; przypomina znaczenie uporządkowanego dialogu w dziedzinie polityki z udziałem przedstawicieli rządów krajowych oraz innych podmiotów zapewniających wsparcie, mającego na celu określenie kluczowych obszarów zainteresowania i wypracowanie odpowiedniej strategii pomocowej;
128. zachęca Komisję do rozbudowania komponentu wsparcia budżetowego, który jest związany z budowaniem zdolności, ponieważ komponent ten stanowi solidną podstawę długotrwałej transformacji społecznej i ekonomicznej, a także umożliwia pokonanie największych przeszkód dla skutecznego pobierania należności publicznoprawnych;
129. podkreśla, że potwierdzenie bezpośredniego wpływu wysiłków w zakresie wsparcia budżetowego na mobilizację zasobów krajowych wymaga szczegółowej oceny poszczególnych obszarów systemu podatkowego, która pozwoli na odpowiednie przypisywanie zaliczek w ramach poszczególnych części świadczonej pomocy;

Część X Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 36/2016 pt. „Ocena mechanizmów zamknięcia programów rozwoju obszarów wiejskich i programów w obszarze spójności na lata 2007–2013”

130. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie specjalne Trybunału i popiera zawarte w nim zalecenia;
131. zauważa z zadowoleniem, że Komisja zapewniła państwom członkowskim odpowiednie i terminowe wsparcie w przygotowaniach do zamknięcia programów na lata 2007–2013;
132. z zadowoleniem przyjmuje gotowość Komisji do dalszej harmonizacji przepisów wykonawczych dotyczących różnych funduszy, w tym w zakresie terminologii oraz procedur poświadczania i zamykania, jeżeli usprawnia to zarządzanie funduszami Unii i przyczynia się do prostszego i bardziej skutecznego wdrażania w państwach członkowskich i regionach;
133. zauważa, że wciąż nie podjęto decyzji dotyczących sześciu dużych projektów realizowanych w latach 2007–2013;
134. ze zdziwieniem odnotowuje, że Komisja odmawia rozważenia szczegółowych zobowiązań co do wniosków ustawodawczych na okres po 2020 r., zważywszy że mogłaby już skorzystać z doświadczeń zdobytych w dwóch pełnych okresach finansowania (2000–2006 i 2007–2013); stwierdza jednak z ulgą, że odmowa ta podyktowana była raczej wątpliwościami Komisji co do przysługujących jej prerogatyw prawnych niż brakiem porozumienia w sprawie treści;
135. popiera apel Trybunału o dalsze dostosowanie przepisów wykonawczych dotyczących zamykania programów w dziedzinie spójności i w zakresie działań inwestycyjnych na rzecz rozwoju obszarów wiejskich;
136. uważa, że poziomy obliczonego ryzyka rezydualnego pozostają nieznane w oparciu o doświadczenie i mogą w najlepszym wypadku być wykorzystywane jako wskazówki;

137. odnotowuje wniosek Trybunału, by okresy kwalifikowalności nie pokrywały się już z następnym okresem programowym po 2020 r., oraz jego obawę, że wydłużone okresy kwalifikowalności (tj. N+2, n+3) są jedną z przyczyn zaległości finansowych oraz opóźnionego rozpoczęcia następnego okresu programowania, a także opóźnień w finalizacji zmienionych przepisów dotyczących programowania i finansowania oraz powiązanych przepisów wykonawczych, w szczególności w latach 2014–2015; podkreśla w związku z tym znaczenie zapewnienia maksymalnej absorpcji oraz bezproblemowego przebiegu wieloletnich projektów;
138. stwierdza, że ostateczne zamknięcie okresu finansowania następuje tylko co siedem lat; w związku z tym podziela opinię Trybunału, że Komisja powinna poinformować władzę budżetową i Komisję Kontroli Budżetowej Parlamentu Europejskiego o ostatecznym wyniku procedury zamknięcia w oddzielnym dokumencie; uważa, że taki dokument powinien nie tylko potwierdzać legalność i prawidłowość wydatków, lecz również mierzyć wyniki i skutki programów (podejście oparte na wynikach);

Część XI Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 1/2017 pt. „Należy dołożyć starań, by wdrożyć sieć Natura 2000 z pełnym wykorzystaniem jej potencjału”

139. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie specjalne Trybunału i popiera zawarte w nim zalecenia;
140. podkreśla znaczenie różnorodności biologicznej dla ludzkości; zauważa, że sieć Natura 2000 ustanowiona na mocy dyrektywy ptasiej⁽¹⁾ i siedliskowej⁽²⁾ (dyrektywy dotyczących ochrony przyrody) jest centralnym elementem strategii Unii na rzecz różnorodności biologicznej; z zaniepokojeniem odnotowuje jednak, że jej potencjał nie został w pełni wykorzystany;
141. zauważa, że ogólną rolą Komisji jest udzielanie wskazówek państwom członkowskim; ubolewa, że państwa członkowskie nie uwzględniają wystarczająco zaleceń Komisji;
142. ubolewa, iż Trybunał stwierdził, że państwa członkowskie nie zarządzają siecią Natura 2000 w sposób właściwy i że koordynacja między organami krajowymi a zainteresowanymi podmiotami w państwach członkowskich jest niedostateczna;
143. przypomina, że ze względu na jej charakter transgraniczny wdrażanie sieci Natura 2000 wymaga solidnej koordynacji między państwami członkowskimi; wzywa państwa członkowskie do utworzenia silnych struktur na szczeblu krajowym w celu promowania współpracy transgranicznej; zwraca się do Komisji o udzielenie państwom członkowskim udoskonalonych wskazówek dotyczących tworzenia platformy współpracy;
144. z głębokim zaniepokojeniem odnotowuje, że cele w zakresie ochrony często nie były wystarczająco szczegółowe i określone ilościowo, zaś plany zarządzania nie były precyzyjnie ustalone i brakowało w nich istotnych etapów realizacji; powtarza, że może to obniżyć wartość dodaną sieci Natura 2000; wzywa Komisję do harmonizacji przepisów dotyczących skutecznego podejścia do wyznaczania celów w zakresie ochrony i do tworzenia planów zarządzania w kolejnym okresie programowania; ponadto wzywa Komisję, aby monitorowała, czy państwa członkowskie stosują się do wskazówek, i zapewniała im w razie potrzeby dodatkowe wsparcie w postaci doradztwa;
145. wzywa państwa członkowskie do terminowego zastosowania niezbędnych środków ochronnych, aby zapewnić ich wartość dodaną, oraz do odpowiedniego zaktualizowania planów zarządzania; wzywa Komisję do gruntownej kontroli potencjalnie opóźnionych projektów w zakresie ochrony;
146. zauważa, że dla zapewnienia skuteczności sieci Natura 2000 podstawowe znaczenie ma zaangażowanie kluczowych zainteresowanych podmiotów, takich jak użytkownicy i właściciele gruntów; ubolewa, że w większości państw członkowskich brakuje skutecznych kanałów komunikacji; wzywa państwa członkowskie do poprawy koordynacji między organami krajowymi a poszczególnymi zainteresowanymi podmiotami;
147. z zaniepokojeniem odnotowuje, że państwom członkowskim nie udało się odpowiednio ocenić projektów negatywnie wpływających na tereny należące do sieci Natura 2000, że środki kompensujące nie były wystarczająco wykorzystywane i że stosowane podejścia znacznie różnią się w poszczególnych państwach członkowskich; wzywa Komisję do udzielenia państwom członkowskim bardziej usystematyzowanych wskazówek co do tego, jak i kiedy należy stosować środki kompensujące w praktyce i nadzorować ich wykorzystywanie;
148. ubolewa, że dokumenty programowe na lata 2014–2020 nie odzwierciedlały w pełni potrzeb w zakresie finansowania, a Komisja nie zajęła się niedociągnięciami w usystematyzowany sposób; wzywa Komisję, aby dokładniej przygotowała kolejny okres programowania;

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Dz.U. L 20 z 26.1.2010, s. 7).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206 z 22.7.1992, s. 7).

149. ubolewa, że za pośrednictwem systemów monitorowania i sprawozdawczości dotyczących sieci Natura 2000 nie dało się uzyskać wszechstronnych informacji na temat skuteczności tej sieci; z zaniepokojeniem odnotowuje, że nie opracowano specjalnego systemu wskaźników wyników dotyczącego wykorzystywania środków unijnych, który umożliwiłby refleksję nad wynikami sieci Natura 2000; jest zdania, że osłabia to skuteczność sieci Natura 2000; z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie przez Komisję zestawu obowiązkowych kompleksowych wskaźników w odniesieniu do wszystkich projektów na okres programowania 2014–2020 w ramach programu LIFE; zwraca się do Komisji o zastosowanie tego samego podejścia do innych programów w kolejnym okresie programowania;
150. z zaniepokojeniem zauważa, że na poziomie terenów plany monitorowania często nie były włączone do dokumentacji dotyczącej zarządzania terenem, nie były szczegółowe lub nie zawierały wiążących terminów; ponadto z zaniepokojeniem odnotowuje, że standardowe formularze danych nie były aktualizowane, a dane przedstawiane przez państwa członkowskie do celów sprawozdania w sprawie stanu przyrody były niepełne, niedokładne lub nieporównywalne; wzywa państwa członkowskie i Komisję do zaradzenia temu problemowi w przewidywanym planie działania;
151. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie przez Komisję centralnego rejestru do odnotowywania skarg i pytań związanych z siecią Natura 2000; zauważa, że większość spraw zamknięto bez dalszych kroków proceduralnych; zwraca się do Komisji o rygorystyczne monitorowanie wszystkich skarg i pytań;
152. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie procesu biogeograficznego przewidującego mechanizm współpracy i tworzenia sieci kontaktów dla zainteresowanych podmiotów dotyczący zarządzania siecią Natura 2000; zwraca się jednak do Komisji o rozwiązanie problemu bariery językowej, która ogranicza jego zasięg;
153. głęboko ubolewa, iż w priorytetowych ramach działania (PAF) przedstawiono niewiarygodny obraz kosztów sieci Natura 2000 oraz że dane przedstawione przez państwa członkowskie były niedokładne i ograniczone; z zaniepokojeniem zauważa, że szacunki dotyczące finansowania nie były rzetelne i porównywalne, co uniemożliwia precyzyjne monitorowanie kwot środków przeznaczonych na sieć Natura 2000; ubolewa, że z tego powodu priorytetowe ramy działania były w ograniczonym stopniu przydatne do zapewnienia spójności finansowania unijnego na rzecz ochrony różnorodności biologicznej w ramach sieci Natura 2000; zachęca Komisję do udzielenia państwom członkowskim bardziej usystematyzowanych wytycznych dotyczących sprawozdawczości i monitorowania oraz realizacji priorytetowych ram działania; wzywa państwa członkowskie do zadbania o dokładność przedstawianych danych;
154. jest zdania, że środki finansowe przydzielane na sieć Natura 2000 muszą być identyfikowalne, a ich wykorzystywanie możliwe do prześledzenia, w przeciwnym razie nie da się zmierzyć wpływu inwestycji; w związku z tym, że sieć Natura 2000 jest współfinansowana przez EFRR/FS i EFRROW, wzywa właściwe dyrekcje generalne Komisji, aby ujmowały szczegółowy rozdział dotyczący sieci Natura 2000 w rocznych sprawozdaniach z działalności;
155. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie grupy eksperckiej i grup roboczych ad hoc do spraw praktyk w zakresie harmonizacji oraz zwraca się do Komisji o wykorzystanie wyników ich prac w kolejnym okresie programowania;
156. wzywa Komisję, aby poinformowała właściwe komisje Parlamentu o planie działania służącym poprawie wdrażania dyrektyw dotyczących ochrony przyrody ⁽¹⁾;

Część XII Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 2/2017 pt. „Negocjacje Komisji dotyczące umów partnerstwa i programów w obszarze spójności na lata 2014–2020 – wydatki są bardziej ukierunkowane na priorytety strategii »Europa 2020«, lecz mechanizmy pomiaru wykonania zadań są coraz bardziej skomplikowane”

157. z zadowoleniem przyjmuje ustalenia, wnioski i zalecenia Trybunału zawarte w sprawozdaniu specjalnym; jest zdania, że analiza Trybunału dotycząca wdrażania europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych w trakcie fazy programowania 2014–2020 została przeprowadzona w odpowiednim momencie i pomoże ustawodawcom oraz Komisji wyciągnąć właściwe wnioski na okres po roku 2020;
158. odnotowuje odpowiedzi Komisji oraz zauważa, że Komisja przyjmuje w pełni pięć zaleceń Trybunału i częściowo dwa zalecenia; z zadowoleniem przyjmuje gotowość Komisji do wprowadzenia ich w życie oraz wzywa Komisję i państwa członkowskie do pełnego i terminowego wdrożenia tych zaleceń;
159. nie zgadza się z opinią Trybunału i Komisji, że zwiększone uprawnienia Parlamentu były jedną z przyczyn opóźnienia w przyjmowaniu odpowiednich rozporządzeń na okres 2014–2020;
160. ubolewa nad opóźnieniem w przedstawieniu przez Komisję wniosku dotyczącego wieloletnich ram finansowych (WRF) na okres po 2020 r., które stwarza perspektywę znaczącego opóźnienia w negocjacjach i przyjęciu odpowiednich przepisów w sprawie WRF oraz programów i instrumentów finansowych, co z kolei zagraża ich terminowemu wdrożeniu w okresie po 2020 r.;

⁽¹⁾ Plan działania na rzecz przyrody, ludzi i gospodarki (COM(2017) 198).

161. podkreśla, że wniosek w sprawie nowych przepisów dotyczących polityki spójności na okres po 2020 r., które mogą przybrać formę jednego zbioru zasad, musi prowadzić w praktyce do uproszczenia, lepszego dostępu do funduszy i pomyślnej realizacji celów tej polityki;
162. podkreśla, że należy unikać powtarzania opóźnień w przyjmowaniu programów operacyjnych, a także problemów wskazanych przez Trybunał, takich jak bardziej złożone, trudne i długie negocjacje w sprawie rozporządzeń dotyczących europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych na lata 2014–2020, późne przyjęcie prawa wtórnego i wytycznych oraz konieczność wielokrotnych zatwierdzeń programów operacyjnych ze strony Komisji; ubolewa, że uchybienia te są sprzeczne z celem, jakim jest uproszczenie systemu zarządzania polityką spójności;
163. zauważa, że w sprawozdaniu specjalnym nr 2/2017 Trybunał stwierdza, że umowy partnerstwa okazały się skutecznym instrumentem, jeśli chodzi o wyodrębnianie środków z europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych na cele tematyczne i priorytety inwestycyjne oraz wspieranie ukierunkowania na cele strategii „Europa 2020” na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego; podkreśla jednak, że pomyślna realizacja celów wymaga przeznaczenia odpowiednich środków budżetowych na politykę spójności na okres po - 2020 r.;
164. zauważa, że – w przeciwieństwie do poprzednich okresów – kolegium komisarzy musiało przyjąć uwagi Komisji na temat projektów programów operacyjnych, podczas gdy w poprzednim okresie programowania kolegium musiało przyjąć tylko ostateczne programy operacyjne; wzywa Komisję do ponownego przeanalizowania wartości dodanej takiej procedury przy formułowaniu wniosku dotyczącego okresu programowania po roku 2020;
165. wzywa Komisję do dokładnego przeanalizowania problemów wskazanych powyżej i do przyjęcia środków umożliwiających ich uniknięcie w okresie po 2020 r., w tym poprzez wprowadzenie wszystkich niezbędnych usprawnień i umożliwienie szybkiego programowania dobrej jakości;
166. zwraca się do państw członkowskich i Komisji o rozszerzenie zakresu konsultacji podczas przygotowywania programów operacyjnych, co powinno umożliwić ich szybkie zatwierdzenie;
167. podkreśla, jak ważne jest stosowanie precyzyjnej i ujednoliconej terminologii, która umożliwia właściwy pomiar osiągnięć polityki spójności; ubolewa nad tym, że we wniosku dotyczącym nowego rozporządzenia finansowego Komisja nie zaproponowała wspólnych definicji „rezultatów” oraz „produktu”; wzywa Komisję do wprowadzenia jasnych wspólnych definicji pojęć takich jak „produkt”, „rezultaty” oraz „skutki” jak najszybciej, na długo przed rozpoczęciem okresu po 2020 r.;
168. przypomina, że odpowiednia zdolność administracyjna, szczególnie na szczeblu krajowym i regionalnym, ma kluczowe znaczenie dla sprawnego zarządzania programami operacyjnymi i ich wdrażania, w tym również dla monitorowania celów i osiągniętych rezultatów oraz przedstawiania odnośnych sprawozdań z wykorzystaniem odpowiednich wskaźników; podkreśla w tym kontekście, że Komisja i państwa członkowskie wykorzystują dostępną pomoc techniczną do poprawy zdolności administracyjnych na różnych szczeblach;
169. wzywa Komisję do wzmocnienia i ułatwienia wymiany „najlepszych praktyk” na wszystkich szczeblach;
170. wyraża zaniepokojenie z powodu stosowania przez państwa członkowskie szeregu dodatkowych wskaźników wyników i rezultatów, oprócz wskaźników określonych w podstawowych aktach prawnych; obawia się efektu nadmiernie rygorystycznego wdrażania, które może sprawić, że wykorzystywanie funduszy strukturalnych stanie się bardziej skomplikowane i mniej skuteczne; wzywa Komisję, aby zniechęcała państwa członkowskie do stosowania takiego podejścia;
171. podkreśla znaczenie oceny średnio- i długoterminowych skutków programów, ponieważ umożliwia to decydom sprawdzenie, czy cele polityczne zostały osiągnięte; wzywa Komisję do wyraźnej oceny „skutków” w okresie programowania po roku 2020;

Część XIII – Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 3/2017 pt. „Pomoc UE na rzecz Tunezji”

172. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie specjalne oceniające wydajność i skuteczność unijnej pomocy udzielonej Tunezji; popiera sformułowane w nim zalecenia oraz przedstawia poniżej swoje uwagi i zalecenia;
173. zauważa, że unijne środki finansowe zostały co do zasady dobrze wykorzystane, ponieważ w znacznym stopniu przyczyniły się one do przemian demokratycznych i osiągnięcia stabilności gospodarczej przez Tunezję po rewolucji;
174. zauważa, że działania Unii były dobrze skoordynowane z działaniami głównych darczyńców oraz w obrębie instytucji i służb UE; wzywa Komisję do zapewnienia przeprowadzenia wspólnego programowania z państwami członkowskimi z myślą o poprawie ukierunkowania i koordynacji pomocy;

175. przyjmuje do wiadomości, że Komisja i ESDZ zmuszone były pracować w warunkach niestabilnej sytuacji politycznej, społecznej i pod względem bezpieczeństwa, co poważnie utrudniało zapewnienie kompleksowej pomocy;
176. wzywa Komisję do dalszego dostosowania jej podejścia w zakresie sektorowego wsparcia budżetowego przez określanie priorytetów krajowych i koncepcji warunków, a tym samym do ułatwienia przyjęcia bardziej ustrukturyzowanego i ukierunkowanego podejścia Unii oraz zwiększenia ogólnej wiarygodności strategii krajowej Tunezji;
177. zauważa, że finansowanie unijne stanowiło znaczny wkład w proces przemian demokratycznych i na rzecz stabilności ekonomicznej Tunezji; zwraca się jednak do Komisji i ESDZ, aby zawężyły zakres swoich działań do mniejszej liczby dobrze zdefiniowanych obszarów w celu maksymalnego zwiększenia wpływu pomocy Unii;
178. wzywa Komisję do stosowania najlepszych praktyk w zakresie programów wsparcia budżetowego, jak również do stosowania odpowiednich warunków wypłat, które będą motywować tunezyjskie władze do podjęcia niezbędnych reform; wyraża zaniepokojenie z powodu mało restrykcyjnego podejścia w zakresie przyznawania środków finansowych na zasadzie „więcej za więcej”, które na ogół nie wynikało ze spełnienia dodatkowych wymogów i nie było poprzedzone dokładnym pomiarem osiągniętego postępu;
179. podkreśla znaczenie kompleksowej oceny zarządzania finansami publicznymi, najlepiej z wykorzystaniem badania rozliczalności finansowej wydatków publicznych⁽¹⁾, w celu ustalenia potencjalnych niedociągnięć w zakresie udzielania pomocy przez Unię oraz ich wyeliminowania;
180. zwraca się do Komisji, aby udoskonalila konstrukcję programów i projektów, ustalając zbiór precyzyjnych bazowych poziomów odniesienia i wskaźników, które pozwolą właściwie ocenić stopień osiągnięcia celów;
181. podkreśla konieczność skoncentrowania się na długoterminowym zrównoważonym rozwoju gospodarczym, a nie na działaniach przynoszących jedynie tymczasowe ożywienie na rynku pracy;

Część XIV Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 4/2017 pt. „Ochrona budżetu UE przed nieprawidłowymi wydatkami – w latach 2007–2013 Komisja w coraz większym stopniu stosowała środki zapobiegawcze i korekty finansowe w obszarze spójności”

182. z zadowoleniem przyjmuje ustalenia, wnioski i zalecenia Trybunału zawarte w sprawozdaniu specjalnym;
183. uznaje, jak ważne jest realizowanie celów polityki spójności, a mianowicie zmniejszanie dysproporcji w poziomach rozwoju między regionami, restrukturyzacja podupadających stref przemysłowych i wspieranie współpracy transgranicznej, transnarodowej i międzyregionalnej, a tym samym przyczynianie się do osiągnięcia strategicznych celów Unii; uważa, że znaczenie tej polityki uzasadnia przeznaczanie na nią znacznej części budżetu Unii; podkreśla, że istotne jest należyte zarządzanie finansami, zapobieganie nieprawidłowościom i zniechęcanie do nich, jak również stosowanie korekt finansowych;
184. zwraca uwagę, że Komisja przyjęła wszystkie zalecenia Trybunału, i wzywa Komisję do ich pełnego i terminowego wdrożenia;
185. stwierdza, że Komisja w sumie skutecznie wykorzystywała środki, którymi dysponowała w okresie programowania 2007–2013, w celu ochrony budżetu Unii przed nieprawidłowymi wydatkami;
186. przyjmuje z zadowoleniem fakt, że w okresie programowania 2007–2013 Komisja rozpoczęła wdrażanie środków naprawczych i korekt finansowych znacznie wcześniej niż w okresie 2000–2006 i że miały one większy wydźwięk; podkreśla jednak, że takie środki naprawcze muszą zapewniać ochronę interesów finansowych Unii, a jednocześnie docenia wagę terminowego i skutecznego wdrażania odnośnych programów operacyjnych;
187. wzywa Komisję do zachowania czujności przy analizie deklaracji zamknięcia przedłożonych przez państwa członkowskie za okres programowania 2007–2013, jak również w przyszłości;
188. wzywa Komisję do przedstawienia skonsolidowanego sprawozdania z analizy wszystkich środków zapobiegawczych i korekt finansowych wprowadzonych w okresie programowania 2007–2013, w oparciu o sprawozdanie za poprzedni okres;

⁽¹⁾ Rozliczalność finansowa wydatków publicznych.

189. podkreśla, że wstrzymywanie i zawieszanie płatności stwarza znaczne ryzyko finansowe dla państw członkowskich i może również utrudniać Komisji zarządzanie budżetem; zwraca się do Komisji o zapewnienie równowagi między ochroną budżetu a realizowaniem celów polityki spójności;
190. podkreśla, że jeśli państwa członkowskie będą same wykrywać nieprawidłowości i wprowadzać środki zapobiegawcze, mniej czasu trzeba będzie poświęcić na wykrywanie problemów, a więcej czasu można będzie przeznaczyć na ich rozwiązywanie; uważa, że będzie to również oznaczać, że systemy zarządzania i kontroli w państwach członkowskich są skuteczne, dzięki czemu poziom nieprawidłowości może utrzymywać się poniżej progu istotności; w związku z tym wzywa państwa członkowskie do bardziej aktywnego i odpowiedzialnego działania, do wykrywania i korygowania nieprawidłowości na podstawie własnych kontroli i audytów oraz do poprawienia systemów zarządzania i kontroli na poziomie krajowym w celu unikania dalszych korekt finansowych netto i utraty środków finansowych;
191. wzywa państwa członkowskie, aby przekazywały Komisji wystarczające pod kątem ilościowym i jakościowym informacje w przypadku korekt finansowych wynikających z audytów Komisji, aby przyspieszyć procedury;
192. podkreśla w związku z tym znaczenie pewności regulacyjnej i odpowiednich wytycznych oraz pomocy technicznej Komisji dla organów państw członkowskich, przy czym Komisja powinna wystarczająco szczegółowo formułować swoje wymogi; wzywa również Komisję, by działała w ścisłej współpracy z organami państw członkowskich w celu zwiększenia skuteczności kontroli pierwszego i drugiego szczebla;
193. wzywa Komisję do udzielenia państwom członkowskim wskazówek dotyczących zharmonizowanej sprawozdawczości na temat wdrażania korekt finansowych, co ułatwi monitorowanie i ocenę wpływu korekt finansowych stosowanych przez państwa członkowskie;
194. popiera wniosek Trybunału, że ramy prawne w zakresie korekt finansowych na okres programowania po roku 2020 powinny zostać wzmocnione, ale należy nadal koncentrować się przede wszystkim na zapobieganiu nieprawidłowościom i nadużyciom finansowym;
195. wzywa Komisję do jak najszybszego utworzenia zintegrowanego systemu monitorowania, który umożliwi wykorzystywanie informacji zawartych w bazach danych do analizy porównawczej i który obejmuje zarówno środki zapobiegawcze, jak i korekty finansowe dotyczące okresu 2014–2020, oraz do zapewnienia Parlamentowi, Radzie i właściwym organom państw członkowskich dostępu do informacji w odpowiednim czasie;
196. zwraca się do Trybunału, aby w swych przyszłych działaniach kontrolnych położył większy nacisk na systematyczne niedociągnięcia oraz by przekazał Komisji i państwom członkowskim zalecenia dotyczące poprawy funkcjonowania ogólnego systemu zarządzania finansowego i kontroli;

Część XV Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 5/2017 pt. „Bezrobocie wśród młodzieży – czy polityka UE wpłynęła na zmianę sytuacji? Ocena gwarancji dla młodzieży i inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych”

197. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie specjalne Trybunału i wyraża zadowolenie z tego, że Komisja przyjmuje niektóre z zaleceń Trybunału i weźmie je pod uwagę;
198. zauważa, że w ostatnich latach stopa bezrobocia młodzieży w Unii spadła; ubolewa jednak nad tym, że w połowie 2016 r. bezrobotnych było wciąż 18,8 % młodych ludzi; zdecydowanie zachęca państwa członkowskie Unii, by wykorzystwały dostępne wsparcie unijne na zaradzenie tej utrzymującej się od dawna sytuacji;
199. jest głęboko zaniepokojony tym, że młodzież NEET (niekształcąca się, niepracująca ani nieszkoląca się) nie ma kontaktu z edukacją i rynkiem pracy; rozumie, że jest to grupa, do której najtrudniej dotrzeć za pośrednictwem istniejących programów operacyjnych wdrażających systemy finansowania na rzecz bezrobotnej młodzieży; uważa, że w okresie 2017–2020 należy położyć nacisk na tę grupę, aby zapewnić osiągnięcie głównych celów gwarancji dla młodzieży;
200. podkreśla, że integracja młodzieży NEET wymaga znacznie większego finansowania ze strony Unii, a państwa członkowskie powinny również uruchomić dodatkowe zasoby w swoich budżetach krajowych;
201. podkreśla, że gwarancja dla młodzieży istotnie przyczynia się do zwalczania bezrobocia młodzieży od 2012 r., ale stopa bezrobocia młodzieży pozostaje niedopuszczalnie wysoka, w związku z czym apeluje o przedłużenie Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych do 2020 r.;
202. ubolewa nad tym, że żadne z odwiedzonych państw członkowskich nie było w stanie zapewnić całej młodzieży NEET możliwości przyjęcia oferty w ciągu czterech miesięcy od objęcia systemem gwarancji dla młodzieży;

203. z zadowoleniem przyjmuje zwłaszcza zalecenie Trybunału dotyczące poświęcenia większej uwagi poprawie jakości ofert;
204. zauważa, że Komisja w komunikacie opublikowanym w październiku 2016 r. ⁽¹⁾ odnotowała potrzebę poprawienia swojej skuteczności;
205. zauważa, że niedopasowanie umiejętności do potrzeb rynku pracy wciąż stanowi wyzwanie; zwraca się do Komisji, aby w ramach prac Komitetu ds. Zatrudnienia (EMCO) promowała wymianę najlepszych praktyk między państwami członkowskimi w celu uwzględnienia tej kwestii w programie na rzecz zatrudnienia;
206. z zadowoleniem przyjmuje współpracę Komisji z państwami członkowskimi przy wskazywaniu i rozpowszechnianiu przykładów dobrych praktyk w zakresie monitorowania i sprawozdawczości na podstawie systemów obowiązujących w państwach członkowskich; przypomina Komisji, że porównywalność danych nadal ma w tym względzie kluczowe znaczenie;
207. zauważa, że aby osiągnąć cel, który polega na ciągłym oferowaniu zatrudnienia dobrej jakości wszystkim młodym ludziom poniżej 24 roku życia w określonych regionach, należy znacznie zwiększyć przeznaczane na ten cel środki;

Część XVI Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 6/2017 pt. „Podejście „Hotspot” – unijna odpowiedź na kryzys uchodźczy

208. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie specjalne Trybunału; popiera sformułowane w nim zalecenia oraz przedstawia poniżej swoje uwagi i zalecenia;
209. zwraca uwagę na odpowiedź Komisji i jej zaangażowanie we wspieranie włoskich i greckich władz; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja przyjmuje wszystkie zalecenia Trybunału służące dalszemu rozwijaniu poszczególnych aspektów podejścia „Hotspot”;
210. ubolewa, że Trybunał nie mógł uwzględnić w swoim sprawozdaniu specjalnym szerszej perspektywy, w tym kwestii relokacji osób składających wnioski o azyl do innych państw członkowskich; podkreśla, że ciągłym utrudnieniem dla właściwego funkcjonowania hotspotów były wąskie gardła w procedurach następczych;
211. uznaje znaczenie wdrożenia Europejskiego programu w zakresie migracji; podkreśla potrzebę dalszego rozwijania zarówno krótko-, jak i długoterminowych działań mających na celu skuteczniejsze zarządzanie granicami i eliminowanie pierwotnych przyczyn migracji nieuregulowanej;
212. wzywa Komisję, Europejski Urząd Wsparcia w dziedzinie Azylu (EASO), Europol, Frontex (z nowym mandatem jako Europejska Agencja Straży Granicznej i Przybrzeżnej), władze krajowe oraz inne organizacje międzynarodowe do kontynuowania i zwiększenia swojego wsparcia dla hotspotów; zauważa, że jedynie intensywniejsza współpraca między Komisją, agencjami i państwami członkowskimi może zapewnić udany rozwój koncepcji hotspotów w dłuższej perspektywie;
213. podkreśla w tym kontekście, że zwłaszcza w przypadku Włoch stały napływ migrantów w dalszym ciągu stwarza ogromne wyzwania, w przypadku których kluczowe znaczenie ma wsparcie uzyskane od Unii i państw członkowskich;
214. podkreśla znaczenie Funduszu Azylu, Migracji i Integracji oraz Funduszu Bezpieczeństwa Wewnętrznego; apeluje o zapewnienie możliwości zastosowania przepisów finansowych dotyczących pomocy w sytuacjach nadzwyczajnych do tych dwóch funduszy; podkreśla, że jedynym sposobem zwiększenia skuteczności hotspotów we wspieraniu państw członkowskich pierwszej linii jest zwiększenie środków finansowych na poprawę i tworzenie infrastruktur recepcyjnych i pobytowych, które są niezbędne ze względu na ogromną liczbę przybywających migrantów;
215. z zadowoleniem przyjmuje wyniki przeprowadzonego przez Trybunał audytu sytuacji małoletnich migrantów w hotspotach oraz podkreśla znaczenie opracowania zintegrowanego podejścia w zakresie ich przyjmowania, w każdym przypadku uwzględniającego ich najlepszy interes; domaga się lepszego wykorzystania środków finansowych przeznaczonych na przyjmowanie osób małoletnich oraz na szkolenia pracowników, którzy będą ściśle współpracować z osobami z najsłabszych grup migrantów; przypomina, że po publikacji niniejszego sprawozdania specjalnego Komisja opublikowała komunikat poświęcony w całości małoletnim migrantom ⁽²⁾; podkreśla znaczenie tego komunikatu i wzywa państwa członkowskie do pełnego wdrożenia zaleceń zawartych w tym dokumencie;
216. w związku z tym wzywa Komisję i Radę do wzmocnienia wysiłków we wspieraniu hotspotów przez zapewnienie efektywniejszej relokacji oraz, jeśli brak podstaw do przyjęcia, procedur powrotu;

⁽¹⁾ „Gwarancja dla młodzieży i inicjatywa na rzecz zatrudnienia ludzi młodych trzy lata później” (COM(2016) 646).

⁽²⁾ Ochrona migrujących dzieci (COM(2017) 211).

217. wyraża zaniepokojenie z powodu ciągłych doniesień o handlu dziećmi; wzywa do podjęcia dodatkowych działań, aby zapewnić ochronę dzieciom, szczególnie pozbawionym opieki, od chwili przyjazdu; uważa za niedopuszczalne, że handlarze dziećmi nadal stanowią dla nich bezpośrednie zagrożenie;
218. wzywa Europol do kontynuowania wysiłków w zwalczaniu nielegalnej migracji i handlu ludźmi oraz w walce z organizacjami przestępczymi zaangażowanymi w te przestępstwa, a także do wspierania władz krajowych w prowadzeniu śledztw dotyczących zarządzania hotspotami;
219. z zadowoleniem przyjmuje starania włoskich i greckich władz krajowych zmierzające do rejestrowania jak największej liczby migrantów docierających do ich wybrzeży: wskaźnik rejestracji w Grecji wzrósł z 8 % w 2015 r. do 78 % w 2016 r., natomiast we Włoszech wzrósł z 60 % w 2015 r. do średnio 97 % w 2016 r.; podkreśla, że jedynym sposobem zapewnienia skutecznego systemu przyjmowania jest uzyskanie szczegółowego obrazu sytuacji na miejscu;
220. wzywa Komisję i Radę do zapewnienia odpowiedniej jakości rozpatrywania wniosków o udzielenia azylu w hotspotach; zdaje sobie sprawę z trudnych warunków, w jakich rozpatrywane są wnioski, podkreśla jednak konieczność unikania stosowania procedur w trybie przyspieszonym, bowiem prowadzi to do błędów; podkreśla również, że państwa członkowskie pierwszej linii powinny być odpowiedzialne tylko za rejestrację i pobieranie odcisków palców wszystkich migrantów, natomiast odpowiedzialność za procedury następcze powinny ponosić wspólnie wszystkie państwa członkowskie w duchu solidarności; domaga się, aby osoby ubiegające się o azyl były odpowiednio informowane o procedurze relokacji, przysługujących im prawach oraz możliwych krajach docelowych;
221. wzywa Radę do zapewnienia, aby utrzymujące się niedobory ekspertów zostały niezwłocznie uzupełnione wsparciem ze strony EASO i państw członkowskich; jest przekonany, że szczególnie w przypadku Włoch dodatkowe wsparcie okaże się konieczne również w przyszłości; wzywa Komisję i Radę do uzgodnienia planu szybkiego zapewnienia takich dodatkowych zdolności na prośbę Włoch i Grecji;
222. podkreśla, że hotspoty są miejscami przeznaczonymi do rejestracji przybywających migrantów, dlatego nie należy dopuścić do ich przepełnienia, co dotyczy również ośrodków detencyjnych; wzywa państwa członkowskie do kontynuowania działań w zakresie praktycznego wdrażania wszystkich środków niezbędnych do zapewnienia pełnej zgodności z Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej;
223. jest zaniepokojony faktem, że obecnie hotspoty są tworzone i funkcjonują przy zaangażowaniu wielu różnych zainteresowanych stron, dlatego zwraca się do Komisji i państw członkowskich o przedstawienie propozycji rozwiązań zwiększających przejrzystość i odpowiedzialność w ramach tej struktury;
224. zaleca, aby Trybunał rozważył sporządzenie w krótkim czasie sprawozdania uzupełniającego dotyczącego działania hotspotów o szerszym zakresie, obejmującego analizę procedur azylowych, relokacji i powrotu;

Część XVII Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 7/2017 pt. „Nadanie jednostkom certyfikującym nowej roli w odniesieniu do wydatków w ramach WPR: krok w kierunku modelu jednorazowej kontroli mimo istotnych niedociągnięć”

225. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie specjalne Trybunału oraz zatwierdza jego uwagi i zalecenia; wyraża zadowolenie faktem, że Komisja przyjmuje większość zaleceń i rozważy ich wdrożenie lub już przystąpiła do ich wdrażania;
226. potwierdza pozytywne postępy poczynione w zakresie modelu kontroli wydatków w ramach WPR; ubolewa jednak, że cały czas nie uruchomiono w pełni modelu jednorazowej kontroli;
227. przypomina Komisji, że to na niej spoczywa docelowa odpowiedzialność za efektywne wykorzystanie nakładów na WPR; ponadto zachęca Komisję do zapewnienia, by w całej Unii stosowanie metod kontroli było wystarczająco zbliżone, oraz by jednostki certyfikujące posługiwały się w swojej pracy takimi samymi kryteriami;
228. zauważa, że jednostki certyfikujące niezależnie kontrolują swoje agencje płatnicze od 1996 r.; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w 2015 r. po raz pierwszy zobowiązano jednostki certyfikujące do oceny legalności i prawidłowości powiązanych wydatków; uważa, że to bardzo pozytywny postęp, ponieważ pomoże państwom członkowskim wzmocnić ich kontrole i zmniejszyć koszty audytu, umożliwiając też Komisji otrzymywanie niezależnych dodatkowych zapewnień o legalności i prawidłowości wydatków w ramach WPR;
229. ubolewa jednak, że Komisja może korzystać z prac jednostek certyfikacyjnych wyłącznie w ograniczonym zakresie, ponieważ według sprawozdania Trybunału obecne ramy zawierają poważne niedociągnięcia strukturalne, przez które opinie jednostek certyfikujących nie w pełni odpowiadają standardom kontroli oraz przepisom w niektórych ważnych obszarach;

230. opierając się na sprawozdaniu Trybunału, z zaniepokojeniem zauważa niedociągnięcia w metodzie i wdrażaniu, do których zalicza się między innymi często niewłaściwe strategie kontroli, dobór nieodpowiednich zestawów prób oraz częsty brak umiejętności i fachowej wiedzy na dostatecznym poziomie u audytorów jednostek certyfikujących; przyznaje jednak, że państwa członkowskie mogły zmagać się w 2015 r. z problemami, gdyż stosowne unijne przepisy i wytyczne były w początkowej fazie wdrażania, a jednostki certyfikujące mogły nie otrzymać wystarczających informacji i nie być przeszkolone pod kątem stosowania tych przepisów i wytycznych w praktyce, lub mogły nie otrzymać wystarczających wskazówek na temat wymaganej liczby prób;
231. apeluje do Komisji, by podejmowała dalsze wysiłki w celu wyeliminowania niedociągnięć wskazanych w sprawozdaniu Trybunału oraz wysiłki na rzecz wprowadzenia prawdziwie efektywnego modelu jednorazowej kontroli wydatków w ramach WPR; zachęca Komisję do monitorowania i aktywnego wspierania jednostek certyfikujących w usprawnianiu ich prac i metod w obszarze legalności i prawidłowości wydatków;
232. przede wszystkim wskazuje na konieczność opracowania bardziej wiarygodnych metod pracy w wytycznych dotyczących ryzyka zawyżania pewności na podstawie kontroli wewnętrznych i popiera uwagi Trybunału dotyczące niewłaściwej reprezentatywności prób oraz rodzaju dopuszczalnego badania, zbędnego wyliczania dwóch różnych poziomów błędu oraz sposobu wykorzystania tych poziomów, jak również niewiarygodnych opinii opartych na zaniżonym błędzie;
233. na podstawie sprawozdania Trybunału zauważa też, że mimo często niewiarygodnych danych statystycznych z kontroli prowadzonych przez państwa członkowskie, Komisja nadal opiera swój model zapewnienia wiarygodności na tych danych, a jedynym czynnikiem wziętym pod uwagę w 2015 r. były opinie jednostek certyfikujących;
234. ubolewa, że konsekwencje tego braku wiarygodności są wyraźne; zauważa na przykład, że w płatnościach bezpośrednich DG AGRI dokonała płatności uzupełniających dla 12 spośród 69 agencji płatniczych z poziomem błędu powyżej 2 %, natomiast tylko jedna agencja płatnicza spełniła na początku warunki swojej deklaracji, a w 2015 r. DG AGRI skierowała też zastrzeżenia w stosunku do 10 agencji płatniczych; zauważa również, że na obszarach wiejskich DG AGRI dokonała płatności uzupełniających dla 36 spośród 72 agencji płatniczych, natomiast w 14 przypadkach skorygowany poziom błędu wynosił ponad 5 %, i że w 2015 r. DG AGRI skierowała też zastrzeżenia w stosunku do 24 agencji płatniczych z 18 państw członkowskich;
235. apeluje do Komisji, aby skoncentrowała się na tym braku wiarygodności i opracowała środki w celu uzyskania wiarygodnej podstawy dla modelu zapewnienia wiarygodności; uważa, że w tym obszarze Komisja powinna aktywnie instruować jednostki certyfikujące w kwestii wydawania odpowiednich opinii, korzystając z informacji i danych otrzymywanych w wyniku tych prac;
236. zachęca Komisję, aby wymagała od jednostek certyfikujących wprowadzenia właściwych zabezpieczeń mających zagwarantować reprezentatywność dobieranych przez nie prób, aby umożliwiła jednostkom certyfikującym prowadzenie dostatecznych badań na miejscu, zobowiązała jednostki certyfikujące do obliczania tylko jednego poziomu błędu w odniesieniu do legalności i prawidłowości, oraz by dopilnowała prawidłowego uwzględnienia w poziomie błędu jednostki certyfikującej poziomu błędu zgłaszanego przez agencje płatnicze w danych statystycznych dotyczących kontroli;
237. przede wszystkim zaleca, aby w opiniach na temat legalności i prawidłowości wydatków w ramach WPR, Komisja skoncentrowała się na jakości i zakresie, co umożliwi jej ocenę wiarygodności danych z kontroli od agencji płatniczej lub, w stosownych przypadkach, oszacowanie koniecznej korekty poziomów błędu agencji płatniczych na podstawie opinii dostarczonych przez jednostki certyfikujące;
238. uważa, że jeśli chodzi o zalecenie nr 7 Trybunału, Komisja musi upewnić się, czy poziom błędu agencji płatniczych nie kumuluje się w niewłaściwy sposób w poziomie błędu jednostek certyfikujących; uważa, że w tym przypadku wytyczne powinny być możliwie najbardziej zrozumiałe, aby uniknąć nieporozumień w korektach finansowych;
239. na podstawie sprawozdania Trybunału zauważa też, że w przypadku Włoch naruszono zasadę, zgodnie z którą agencje płatnicze nie znają z wyprzedzeniem transakcji, które mają zostać poddane ponownej kontroli, ponieważ jednostka certyfikująca poinformowała agencję płatniczą z wyprzedzeniem o beneficjentach, którzy mają zostać skontrolowani, zanim agencja płatnicza przeprowadziła większość kontroli na miejscu; zdecydowanie podkreśla, że we wszystkich przypadkach trzeba zapewnić odpowiednie stosowanie metod wyboru w oparciu o wnioski, a sytuacji wcześniejszego informowania nie można pozostawić bez konsekwencji;
240. zaznacza, że w przypadku transakcji innych niż ZSZiK (zarówno w ramach EFRG, jak i EFRROW) występuje znaczna rozbieżność między okresem zgłaszania kontroli na miejscu (rok kalendarzowy) a okresem samego wydatku (od 16 października 2014 r. do 15 października 2015 r. za rok obrachunkowy 2015); zwraca uwagę na fakt, że wskutek tego niektórzy beneficjenci poddani kontrolom na miejscu w roku kalendarzowym 2014 nie otrzymali refundacji w roku obrachunkowym 2015, natomiast jednostki certyfikujące nie mogą uwzględnić wyników takich transakcji w swoich wyliczeniach poziomu błędu za dany rok obrachunkowy; apeluje do Komisji, aby przedstawiła odpowiednie rozwiązanie w celu zsynchronizowania tych terminów kalendarzowych;

241. zaznacza, że harmonogramy kontroli agencji płatniczych mogą być bardzo napięte, zwłaszcza w państwach członkowskich o krótkim sezonie wegetacyjnym, natomiast skuteczne dostarczenie jednostce certyfikującej na czas informacji często może okazać się bardzo trudne; zauważa, że może to prowadzić do stosowania wielu różnych metod kontroli i powielania poziomów błędów, ponieważ jednostka certyfikująca nie może w pełni zastosować procedury kontroli agencji płatniczych; uważa, że problem ten może być rozwiązany, na przykład przy pomocy satelitarnych środków monitorowania;
242. uważa, że nowe technologie można by ogólnie lepiej wykorzystać w kontrolowaniu wydatków w ramach WPR: w przypadku osiągnięcia dostatecznego poziomu wiarygodności, np. przy pomocy kontroli satelitarnej, beneficjenci i audytorzy nie byłoby nadmiernie obciążeni kontrolami na miejscu; podkreśla, że przy jednoczesnym zabezpieczeniu interesów finansowych w finansowaniu przez Unię nakładów w ramach WPR, ostatecznym celem systemu jednorazowej kontroli powinny być skuteczne kontrole, dobrze funkcjonujące systemy administracyjne oraz zmniejszenie obciążenia biurokracją;
243. ponadto podkreśla, że model jednorazowej kontroli powinien obejmować mniej warstw w systemie kontroli i pociągać za sobą mniejsze wydatki dla Unii, państw członkowskich i beneficjentów. uważa, że należy położyć większy nacisk na wiarygodność ogólnego systemu kontroli państw członkowskich, a nie koncentrować się wyłącznie na dodatkowych kontrolach beneficjentów; uważa, że system kontroli cały czas jest zbyt uciążliwy dla beneficjentów, i że w tych państwach członkowskich, w których nieprawidłowości i nadużycia są zjawiskiem mniej powszechnym, ogólny system kontroli okazał się wystarczający, a wiarygodność można zapewnić przy pomocy metod innych niż nadmierne kontrole na miejscu;
244. apeluje do Komisji, aby uważnie uwzględniła sprawozdanie Trybunału i zalecenia Parlamentu, dalej opracowując system kontroli wydatków w ramach WPR w dążeniu do prawdziwego modelu jednorazowej kontroli;
245. podkreśla, że problem wielu niedociągnięć stwierdzonych przez Trybunał został poruszony i rozwiązany przez Komisję w jej wytycznych na 2018 r.; przyjmuje z zadowoleniem osiągnięcie ciągłego postępu przez jednostki certyfikujące;

Część XVIII Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 8/2017 pt. „Unijny system kontroli rybołówstwa – konieczne dalsze działania”

246. w celu zwiększenia dokładności informacji na temat zdolności połowowej, zwraca się do państw członkowskich, aby do 2018 r. ustanowiły procedury na potrzeby weryfikowania dokładności informacji zawartych w krajowych rejestrach floty rybackiej;
247. w kontekście ewentualnych przyszłych zmian rozporządzenia Rady (WE) nr 1224/2009⁽¹⁾ („rozporządzenie w sprawie kontroli”), a także w celu zwiększenia dokładności informacji na temat zdolności połowowej, zwraca się do Komisji o uwzględnienie w jej wniosku ustawodawczym szczegółowych przepisów dotyczących regularnego dokumentowania i weryfikacji na miejscu wskaźników pojemności brutto (GT) i mocy silnika (kW) stosowanych do obliczania zdolności połowowej;
248. w kontekście ewentualnych przyszłych zmian rozporządzenia w sprawie kontroli oraz w celu usprawnienia monitorowania działalności małych statków rybackich, apeluje do Komisji, aby w swoim wniosku ustawodawczym uwzględniła:
- a) zniesienie zwolnienia z obowiązku korzystania z VMS⁽²⁾ dla statków o długości od 12 do 15 metrów;
 - b) wymóg instalacji mniejszych i tańszych systemów lokalizacji dla statków o długości poniżej 12 metrów;
249. w celu zapewnienia przejrzystości podziału kwot połowowych, zwraca się do państw członkowskich, aby do 2019 r. poinformowały Komisję o swoich systemach przydziału kwot zgodnie z art. 16 rozporządzenia w sprawie WPRyb⁽³⁾, a także o tym, w jaki sposób w dystrybucji kwot połowowych pomiędzy zainteresowanymi stronami zastosowano przejrzyste i obiektywne kryteria;
250. w celu zwiększenia kompletności i wiarygodności danych dotyczących zdolności połowowej, zwraca się do państw członkowskich, aby do 2019 r.:

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1224/2009 z dnia 20 listopada 2009 r. ustanawiające unijny system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 847/96, (WE) nr 2371/2002, (WE) nr 811/2004, (WE) nr 768/2005, (WE) nr 2115/2005, (WE) nr 2166/2005, (WE) nr 388/2006, (WE) nr 509/2007, (WE) nr 676/2007, (WE) nr 1098/2007, (WE) nr 1300/2008, (WE) nr 1342/2008 i uchylające rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, (WE) nr 1627/94 oraz (WE) nr 1966/2006 (Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 1).

⁽²⁾ Systemy monitorowania statków

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE (Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 22).

- a) dokonały przeglądu procesu rejestrowania i weryfikacji danych w formie papierowej dotyczących działalności połowowej oraz udoskonaliły go; stopniowo wprowadziły procedury rejestracji i weryfikacji danych elektronicznych dotyczących działalności połowowej przekazanych przez statki o długości mniejszej niż 10 metrów; dopilnowały, by te systemy były ze sobą zgodne i umożliwiały wymianę danych pomiędzy państwami członkowskimi, Komisją i Europejską Agencją Kontroli Rybołówstwa;
- b) upewniły się, że posiadają wiarygodne dane na temat działalności statków o długości poniżej 10 metrów poprzez stopniowe wprowadzanie odpowiednich, tańszych i przyjaznych użytkownikowi systemów rejestrowania i wymogów sprawozdawczych oraz że stosują przepisy ustanowione na mocy rozporządzenia w sprawie kontroli do ich gromadzenia;
- c) ukończyły zatwierdzanie i kontrole krzyżowe danych dotyczących działalności połowowej;

251. zwraca się do Komisji, aby do 2020 r.:

- a) ustanowiła platformę wymiany informacji do wykorzystywania przez państwa członkowskie na potrzeby wysyłania zatwierdzonych danych w standardowych formatach i o standardowej treści, tak aby informacje udostępniane różnym służbom Komisji odpowiadały danym państw członkowskich;
- b) promowała rozwój tańszego, prostszego i łatwego w obsłudze systemu, aby ułatwić elektroniczne przekazywanie informacji na temat działalności połowowej statków o długości poniżej 12 metrów; wprowadziła obowiązek korzystania z systemów elektronicznej rejestracji i elektronicznego raportowania (elektroniczne dzienniki pokładowe) zamiast systemów w formie papierowej dla statków o długości od 10 do 12 metrów długości; stopniowo wprowadziła obowiązek rejestrowania i zgłaszania połowów poprzez tańsze, prostsze i przyjazne użytkownikowi systemy elektroniczne dla statków o długości poniżej 10 metrów;
- c) przeanalizowała pozostałe problemy związane z kompletnością i wiarygodnością danych na szczeblu państw członkowskich oraz w razie konieczności zdecydowała o podjęciu odpowiednich działań wraz z państwami członkowskimi;

252. w kontekście ewentualnych przyszłych zmian rozporządzenia w sprawie kontroli oraz w celu zwiększenia kompletności i wiarygodności danych dotyczących rybołówstwa apeluje do Komisji, aby w swoim wniosku ustawodawczym uwzględniła:

- a) zniesienie zwolnienia z obowiązku korzystania z systemu elektronicznej rejestracji i wysyłania oświadczeń drogą elektroniczną dla statków o długości od 12 do 15 metrów;
- b) przegląd obowiązków państw członkowskich w zakresie przekazywania danych dotyczących połowów na mocy rozporządzenia w sprawie kontroli w celu włączenia informacji szczegółowych na temat obszaru połowowego, wielkości statków i narzędzi połowowych;

253. w celu usprawnienia inspekcji apeluje do państw członkowskich o opracowanie i stosowanie standardowych protokołów i sprawozdań z inspekcji bardziej dostosowanych do szczególnych regionalnych i technicznych warunków rybołówstwa niż przewidziane w załączniku XXVII do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 404/2011⁽¹⁾; wzywa państwa członkowskie do uczynienia tego w porozumieniu z Europejską Agencją Kontroli Rybołówstwa i do 2019 r., kiedy to ma wejść w życie nowe rozporządzenie w sprawie środków technicznych⁽²⁾;

254. w kontekście ewentualnych przyszłych zmian rozporządzenia w sprawie kontroli zwraca się do Komisji, aby w swoim wniosku ustawodawczym uwzględniła obowiązek korzystania z elektronicznego systemu sprawozdań z inspekcji przez państwa członkowskie w celu zapewnienia wyczerpujących i aktualnych wyników krajowych inspekcji; zwraca się również do Komisji, by uwzględniła we wniosku nałożony na państwa członkowskie obowiązek wymiany wyników inspekcji z innymi właściwymi państwami członkowskimi;

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 404/2011 z dnia 8 kwietnia 2011 r. ustanawiające szczegółowe przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (WE) nr 1224/2009 ustanawiającego wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa (Dz.U. L 112 z 30.4.2011, s. 1).

⁽²⁾ Zob. wniosek Komisji dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zachowania zasobów rybnych i ochrony ekosystemów morskich za pomocą środków technicznych, zmieniającego rozporządzenia Rady (WE) nr 1967/2006, (WE) nr 1098/2007, (WE) nr 1224/2009 i rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1343/2011 i (UE) nr 1380/2013 oraz uchylającego rozporządzenia Rady (WE) nr 894/97, (WE) nr 850/98, (WE) nr 2549/2000, (WE) nr 254/2002, (WE) nr 812/2004 i (WE) nr 2187/2005 (COM(2016) 134).

255. apeluje do państw członkowskich – w celu zapewnienia skuteczności systemu kar – aby do 2019 r.:
- należycie brały pod uwagę powtarzające się naruszenia lub przypadki recydywy podczas ustalania kar;
 - w pełni wdrożyły systemy punktów oraz zagwarantowały spójne ich stosowanie na swoich odpowiednich terytoriach;
256. w kontekście ewentualnych przyszłych zmian rozporządzenia w sprawie kontroli zwraca się do Komisji, aby w swoim wniosku ustawodawczym uwzględniła przepis przewidujący utworzenie systemu wymiany danych dotyczących naruszeń i kar we współpracy z Europejską Agencją Kontroli Rybołówstwa i państwami członkowskimi;

Część XIX Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 9/2017 pt. „Wsparcie unijne na rzecz zwalczania handlu ludźmi w Azji Południowej i Południowo-Wschodniej”

257. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie specjalne Trybunału; popiera sformułowane w nim zalecenia oraz przedstawia poniżej swoje uwagi i zalecenia;
258. odnotowuje, że pomimo trudnych warunków, w jakich musiała działać, Unia w znaczący sposób przyczyniła się do zwalczania handlu ludźmi w Azji Południowej i Południowo-Wschodniej;
259. z zadowoleniem przyjmuje postępy uzyskane w zwalczaniu handlu ludźmi dzięki środkom, takim jak wyznaczenie europejskich oficerów łącznikowych ds. migracji w poszczególnych krajach; domaga się kontynuowania prac w tym zakresie;
260. zachęca Unię do zacieśnienia współpracy z rządami krajowymi i regionalnymi, a także z innymi organizacjami obecnymi na tym obszarze (takimi jak ONZ, ASEAN oraz odpowiednie organizacje pozarządowe) i ze społeczeństwem obywatelskim, aby uzyskać lepszy obraz pozostałych priorytetów i dzięki temu przygotować bardziej ukierunkowany plan działania;
261. podkreśla, jak ważne jest wyeliminowanie skrajnego ubóstwa oraz dyskryminacji mniejszości i dyskryminacji ze względu na płeć w krajach Azji Południowej i Południowo-Wschodniej, jak również umocnienie ich podstaw demokracji i praw człowieka przy pomocy Europejskiego Instrumentu na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka;
262. zwraca się do Komisji o opracowanie kompleksowej, spójnej i wiarygodnej bazy danych dotyczącej wsparcia finansowego na rzecz zwalczania handlu ludźmi, tak aby przydział środków był bardziej uzasadniony i by środki docierały do beneficjentów, którzy faktycznie mają najbardziej palące potrzeby; zgadza się z Radą co do konieczności opracowania zaktualizowanego wykazu regionów i krajów dotkniętych problemem handlu ludźmi, a także umieszczenia tego wykazu w bazie danych;
263. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji pt. „Sprawozdanie z działań następczych w związku ze Strategią Unii na rzecz wyeliminowania handlu ludźmi oraz wskazanie kolejnych konkretnych działań” (COM(2017) 728), opublikowany przez Komisję w grudniu 2017 r.; wzywa Komisję do zaproponowania konkretnych środków, które należy opracować dla każdego regionu;
264. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że problem handlu ludźmi będzie nadal priorytetem w kolejnym cyklu polityki unijnej dotyczącej poważnej i zorganizowanej przestępczości międzynarodowej w latach 2018–2021;
265. uważa za niezbędne wzmocnienie organów ścigania w państwach Azji Południowej i Południowo-Wschodniej, tak aby zwiększyć ich skuteczność w zakresie wykrywania i rozbijania siatek zajmujących się handlem ludźmi; domaga się zaostrzenia kar dla przestępców zaangażowanych w handel ludźmi;
266. wzywa Komisję i państwa członkowskie do kontynuowania walki z handlem ludźmi w Unii w ramach współpracy politycznej i sądowej, tak aby zwalczać mafie, które wykorzystują Unię jako ostateczne miejsce przeznaczenia dla ofiar handlu ludźmi, na co wskazano w komunikacie z grudnia 2017 r.;
267. uważa, że konieczne jest lepsze powiązanie momentu wdrażania działań łagodzących z zasobami udostępnionymi na ten cel, a także zacieśnienie współpracy między ESDZ, Komisją, ASEAN i Organizacją Narodów Zjednoczonych, aby umożliwić bardziej skuteczne zwalczanie handlu ludźmi;
268. zachęca ESDZ i Komisję do zwalczania handlu ludźmi również za pośrednictwem innych działań, takich jak umowy dwustronne i wielostronne;

Część XX Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 10/2017 pt. „Unijne wsparcie dla młodych rolników powinno być lepiej ukierunkowane, tak aby zapewniło rzeczywisty wkład w wymianę pokoleń”

269. uważa, że w odniesieniu do istniejących strategii politycznych w ramach WPR:

- a) konieczna jest kompleksowa ocena wszystkich narzędzi i działań, które można połączyć, aby pomóc młodym rolnikom, co pozwoli skupić się na porównywalności w całej Unii, spójności wskaźników rezultatu lub rozbieżności między nimi i na przeszkodach w wejściu na rynek przez młodych rolników, które mogą być uwzględnione w przyszłym przeglądzie WPR;
- b) należy lepiej określić dążenia w zakresie odnowy pokoleniowej, w miarę możliwości ustalając cel ujęty ilościowo, oraz to, jakie informacje na temat sukcesu wymiany pokoleniowej i czynników, które ją ułatwiają lub utrudniają, należy gromadzić;

270. jest zdania, że w odniesieniu do WPR po 2020 r. należy przewidzieć ramy prawne, zgodnie z którymi Komisja powinna wskazać (lub zobowiązać państwa członkowskie do wskazania, zgodnie z przepisami dotyczącymi zarządzania dzielonego) jasną logikę interwencji w odniesieniu do instrumentów polityki dotyczących wymiany pokoleń w rolnictwie; uważa, że logika interwencji powinna obejmować:

- a) rzetelną ocenę potrzeb młodych rolników, obejmującą analizę przyczyn, dla których młodzi ludzie zainteresowani rozpoczęciem działalności rolniczej napotykają przeszkody w zakładaniu gospodarstw rolnych, oraz analizę stopnia rozpowszechnienia takich przeszkód zależnie od obszarów geograficznych, sektorów rolnictwa lub innych szczególnych cech gospodarstw;
- b) ocenę tego, na które potrzeby można odpowiedzieć za pośrednictwem instrumentów polityki unijnej, a które można lepiej zrealizować (lub już się realizuje) poprzez polityki państw członkowskich, a także przeanalizowanie, które formy wsparcia (np. płatności bezpośrednie, kwota ryczałtowa, instrumenty finansowe) są najlepiej dostosowane do spełnienia określonych potrzeb;
- c) działania informacyjne poświęcone możliwym rodzajom pomocy w przypadku wcześniejszego przekazania gospodarstwa następcy i towarzyszącym temu usługom lub działaniom doradczym, takim jak zadowolający system emerytalny oparty na krajowych lub regionalnych zyskach lub dochodach w sektorze rolnym, żywnościowym i leśnym;
- d) niezależnie od długotrwałego planowania dotyczącego przekazywania gospodarstw rolnych, zapewnienie określenia celów SMART, ze wskazaniem wyraźnych i kwantyfikowalnych oczekiwanych rezultatów instrumentów polityki w odniesieniu do oczekiwanego tempa wymiany pokoleń i wkładu w rentowność gospodarstw objętych wsparciem; uważa w szczególności, że należy jasno stwierdzić, czy instrumenty polityki mają na celu objęcie wsparciem jak największej liczby rolników, czy też mają być ukierunkowane na szczególnie grupy młodych rolników (np. najlepiej wykształconych, zakładających gospodarstwa rolne na obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania, wprowadzających w gospodarstwach technologie oszczędzające energię lub wodę, zwiększających rentowność lub wydajność gospodarstw, zatrudniających więcej osób);

271. apeluje do państw członkowskich, aby wdrażając działania w ramach WPR po 2020 r. ulepszyły ich ukierunkowanie poprzez:

- a) stosowanie kryteriów zapewniających wybór projektów najbardziej racjonalnych pod względem kosztów, takich jak projekty zapewniające największy wzrost zrównoważonej wydajności lub rentowności gospodarstw objętych wsparciem lub największy wzrost zatrudnienia na obszarach o najwyższym bezrobociu, lub na obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania, gdzie wymiana pokoleń jest najmniejsza;
- b) stosowanie jasnych kryteriów oceny tego, jak można wspierać młodych rolników w przypadku sprawowania wspólnej kontroli nad przedsiębiorstwami (np. poprzez określenie, jaki procent praw głosu lub udziałów powinien mieć beneficjent lub wskazanie okresu, w którym zachodzi zmiana w rozłożeniu udziałów lub też jaki minimalny procent jego dochodów powinien pochodzić z działalności w gospodarstwie objętym wsparciem), tak by ukierunkować pomoc na młodych rolników, dla których działalność rolnicza w gospodarstwach objętych wsparciem ma być głównym przedmiotem działalności;
- c) stosowanie dostatecznie wysokich minimalnych progów punktowych, jakie powinny zostać osiągnięte, oraz odpowiednie rozłożenie budżetu działań, aby zapewnić jednakową dostępność środków dla młodych rolników zakładających gospodarstwa rolne przez cały okres programowania;
- d) ulepszenie stosowania biznesplanów jako narzędzia służącego ocenie zapotrzebowania na finansowanie ze środków publicznych poprzez ocenę (na etapie składania wniosku) prawdopodobnej rentowności gospodarstw bez pomocy oraz (na koniec realizacji projektu) oddziaływania pomocy na rentowność gospodarstwa lub na inne jasno określone cele (np. zatrudnienie czy wprowadzenie technologii oszczędzających energię lub wodę);

272. jest zdania, że przepisy dotyczące działań w ramach WPR po 2020 r. powinny zapewniać, by Komisja i państwa członkowskie (zgodnie z przepisami dotyczącymi zarządzania dzielonego) ulepszyły system monitorowania i oceny; uważa w szczególności, że:
- a) Komisja powinna określić wskaźniki produktu, rezultatu i oddziaływania, które pozwolą na ocenę postępów, skuteczności i wydajności narzędzi polityki w stosunku do celów, poprzez wykorzystanie najlepszych praktyk, takich jak użyteczne wskaźniki opracowane przez państwa członkowskie w ramach ich systemów monitorowania;
 - b) państwa członkowskie powinny regularnie gromadzić dane na temat cech strukturalnych i finansowych gospodarstw objętych wsparciem (np. przychody, dochody, liczba pracowników, wprowadzone innowacje, poziom wykształcenia rolników), które pozwolą ocenić wydajność i skuteczność działań z perspektywy pożądaných celów polityki;
 - c) Komisja i państwa członkowskie powinny dopilnować, aby oceny zapewniały użyteczne informacje na temat wyników projektów i działań oparte na danych dotyczących zmian cech strukturalnych i finansowych gospodarstw objętych wsparciem, wykorzystując najlepsze praktyki (np. analiza porównawcza, analizy przeciwstawne, ankiety), takie jak te wskazane w ramach niniejszej kontroli (zob. ramka 5 w sprawozdaniu specjalnym ETO – pkt 75 odnoszący się do Emilii-Romanii);
 - d) należy zapewnić, by młodzi rolnicy mieli łatwy dostęp do doradztwa i narzędzi, które pomogą im reagować sprawnie i skutecznie na groźbę wystąpienia zakłóceń na rynku lub jego nasycenia, jak również zmienności cen; uważa, że w ten sposób można by ulepszyć konkurencyjność i orientację rynkową oraz ograniczyć wahania dochodów producentów rolnych spowodowane kryzysami;

Część XXI Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 11/2017 pt. „Unijny fundusz powierniczy »Bêkou« na rzecz Republiki Środkowoafrykańskiej – pomimo pewnych niedociągnięć początki budzą nadzieję”

273. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie specjalne Trybunału oraz popiera jego uwagi i zalecenia;
274. z zadowoleniem przyjmuje ustanowienie europejskiego funduszu powierniczego „Bêkou” i jego wkład w międzynarodową odpowiedź na kryzys w Republice Środkowoafrykańskiej; uznaje, że na wiele sposobów można uznać ten pierwszy fundusz powierniczy za ważny projekt pilotażowy i że konieczne jest opracowanie bardziej precyzyjnych wytycznych dotyczących systemowej kwestii koordynacji, monitorowania i oceny darczyńców według bardziej systemowych kryteriów uzyskiwania gwarancji;
275. zauważa, że fundusze powiernicze stanowiły część reakcji ad hoc w kontekście braku zasobów i elastyczności niezbędnych dla szybkiego i kompleksowego podejścia do poważnych sytuacji kryzysowych; jest zdania, że potrzeba więcej czasu na udowodnienie skuteczności tej inicjatywy oraz na wyciągnięcie dalszych wniosków z wdrażania operacyjnego;
276. uważa również, że należy szczególną uwagę poświęcić skuteczności tego funduszu powierniczego i zarządzaniu politycznemu tym funduszem, jak również kwestii braku gwarancji i nadzoru nad ostatecznym wykorzystaniem przyznaných kwot;
277. uważa, że należy zwrócić szczególną uwagę na uwagi Trybunału odnoszące się do ograniczonego wpływu funduszu na koordynację zainteresowanych stron oraz że Komisja powinna zrobić wszystko, co w jej mocy, aby wykorzystać zdobyte już doświadczenia w działaniach Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR) w takich dziedzinach, jak wdrażanie i koordynacja wielostronnych inwestycji oraz zarządzanie odpowiedzialnością za rezultaty;
278. podkreśla, że wszelkie nowe instrumenty finansowe i łączone instrumenty finansowe powinny spełniać ogólne cele unijnej polityki rozwoju i skupiać się na dziedzinach, w których wartość dodana i skutki strategiczne są największe;
279. odnotowuje, że wkłady państw członkowskich do funduszu powierniczego były dotychczas stosunkowo niskie; wzywa państwa członkowskie do większego zaangażowania na rzecz zagwarantowania, że fundusz ten spełnia oczekiwane cele polityczne;
280. uważa, że należy zwrócić należytą uwagę na kontrolę kosztów zarządzania i kosztów administracyjnych w stosunku do całości wkładu; opowiada się za spójnością i komplementarnością tych nowych narzędzi rozwoju z celami strategii i polityki EFR;
281. wzywa Komisję do wdrożenia kompleksowych mechanizmów kontroli w celu zapewnienia kontroli politycznej ze strony Parlamentu nad sprawowaniem władzy, zarządzaniem i wykonaniem w odniesieniu do tych nowych instrumentów w kontekście procedury udzielania absolutorium; uznaje za istotne opracowanie konkretnych strategii nadzoru nad tymi instrumentami, z wyznaczeniem określonych celów, wartości docelowych i przeglądów;

Część XXII Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 12/2017 pt. „Wdrażanie dyrektywy w sprawie wody pitnej – dostęp do wody i jej jakość w Bułgarii, na Węgrzech i w Rumunii poprawiły się, jednak konieczne są znaczne dalsze inwestycje”

282. z uwagi na to, że dostęp do dobrej jakości wody pitnej jest jedną z najbardziej podstawowych potrzeb obywateli, podkreśla, iż Komisja powinna dołożyć wszelkich starań, aby lepiej monitorować sytuację, zwłaszcza w przypadku niewielkich stref zaopatrzenia w wodę, gdyż są one najbliższe użytkownikom końcowym; przypomina, że złej jakości woda pitna może stanowić ryzyko dla zdrowia obywateli europejskich;
283. apeluje do państw członkowskich o obszerniejsze informowanie obywateli o jakości wody pitnej, którą się im dostarcza, gdyż w wielu państwach członkowskich obywatele nie wiedzą, że woda z kranu nadaje się do picia;
284. ubolewa, że państwa członkowskie nie mają obowiązku składania sprawozdań o jakości wody w małych strefach zaopatrzenia w wodę; wyraża nadzieję, że zmieniona dyrektywa w sprawie wody pitnej ⁽¹⁾ zaradzi tej sytuacji;
285. podkreśla, jak ważna jest trwałość infrastruktury służącej zaopatrzeniu w wodę, a także zaznacza, że istotne znaczenie ma zaangażowanie obywateli w utrzymanie tej infrastruktury;
286. podkreśla ważny aspekt dotyczący tego, że polityka cenowa w zakresie wody musi sprzyjać wydajności i umożliwiać zwrot kosztów zużycia wody; stwierdza, że obowiązkiem państw członkowskich jest zapewnienie wszystkim swoim obywatelom wysokiej jakości wody pitnej po przystępnej cenie, zgodnie z założeniem, że woda jest dobrem wspólnym i prawem człowieka;
287. przypomina Komisji, że toczące się dyskusje i rosnące tendencje w zakresie liberalizacji i prywatyzacji usług wodnych w szeregu państw członkowskich stały się ważnym problemem dla obywateli;

Część XXIII Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 13/2017 pt. „Jednolity europejski system zarządzania ruchem kolejowym – czy decyzja polityczna ma szansę stać się rzeczywistością?”

288. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie specjalne Trybunału oraz popiera jego uwagi i zalecenia;
289. zauważa, że Komisja nie dokonała właściwej oceny wpływu pakietów legislacyjnych, które wprowadziła od 2000 r., na sektor kolejowy; ubolewa nad tym, że inwestycji z funduszy Unii na rzecz kilku projektów nie można uznać za opłacalne;
290. zauważa, że sektor kolejowy jest z reguły bardzo korporacyjny, w związku z czym liberalizacja rynku może być postrzegana bardziej jako zagrożenie niż korzyść;
291. zauważa, że zainteresowaniu państw członkowskich zwiększeniem interoperacyjności powinna towarzyszyć ocena kosztów i wymaganych środków finansowych; zachęca państwa członkowskie do wyznaczenia realistycznych celów przy przyznawaniu wsparcia finansowego Unii na rzecz europejskiego systemu zarządzania ruchem kolejowym (ERTMS) i zaleca Komisji wyznaczenie możliwych do dotrzymania terminów wdrożenia;
292. wyraża zadowolenie, że Komisja zobowiązała się do ustanowienia harmonogramu wycofywania szkodliwych uregulowań podatkowych we wszystkich państwach członkowskich, którego cele będą wiążące pod względem prawnym; ponadto wyraża zadowolenie, że Komisja postanowiła współpracować z sektorem w celu ułatwienia korzystania z modelu wspólnych przetargów opracowanego przez Wspólnotę Kolei Europejskich oraz Zarządców Infrastruktury Kolejowej;
293. uważa, że kosztowne inwestycje związane z tym systemem, którym towarzyszą odroczone korzyści dla podmiotów ponoszących te koszty, wymagają strategicznej oceny priorytetów ustalanych w Radzie i w państwach członkowskich; przyjmuje z zadowoleniem europejski plan wdrożenia i powiązany szczegółowy plan działania dla ERTMS, którego celem jest zagwarantowanie ciągłego wsparcia; zachęca państwa członkowskie do skoncentrowania się na lepszej koordynacji europejskiego planu wdrożenia i do dopilnowania, by zobowiązania Unii były uwzględniane w ich krajowych priorytetach; przyjmuje z zadowoleniem, że Komisja zobowiązała się do ustanowienia celów pośrednich w ramach krajowych planów wdrożenia, aby poprawić monitorowanie poszczególnych sekcji;

⁽¹⁾ Zob. wniosek Komisji w sprawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi (wersja przekształcona) (COM(2017) 753).

294. jest zaniepokojony wysokim odsetkiem umorzeń związanych ze wsparciem w ramach programu TEN-T na projekty ERTMS, głównie ze względu na fakt, że przepisy finansowe Unii nie są dostosowane do krajowych strategii wdrożenia; wyraża zadowolenie z faktu, że Komisja dostosowuje w miarę możliwości procedury finansowe wspólnych ram strategicznych; wzywa Komisję do zbadania i przeanalizowania sytuacji i podjęcia niezbędnych kroków mających na celu usunięcie tych niedociągnięć;
295. wyraża ubolewanie, że środki finansowe Unii przeznaczone na jednostki pokładowe są w głównej mierze wykorzystywane w ruchu krajowym i że transport towarowy nie może być wspierany z funduszy spójności; przypomina, że kolejowy transport towarowy jest jednym z kluczowych aspektów jednolitego rynku;
296. wzywa Komisję do dopilnowania, aby niedociągnięcia związane z niezgodnościami systemu zostały skutecznie usunięte w następnym okresie programowania;
297. uważa, że funkcjonowanie jednolitego rynku kolejowego będzie wymagało pełnego zaangażowania zainteresowanych podmiotów gospodarczych przed przyznaniem unijnych funduszy; jest zdania, że polityka Unii dotycząca sektora kolejowego wymaga realistycznej zmiany strategii, ponieważ powinna ona obejmować oszacowanie kosztów i korzyści, opracowanie modeli gospodarczych w państwach członkowskich w przypadku ich braku, aby zagwarantować odpowiednie finansowanie i umożliwić skuteczne określenie jego źródeł;

Część XXIV Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 14/2017 pt. „Przegląd wyników dotyczący zarządzania sprawami przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej”

298. przyjmuje z zadowoleniem sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego; zatwierdza jego uwagi i zalecenia;
299. krytycznie odnosi się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE), który odmówił Trybunałowi Obrachunkowemu dostępu do niektórych dokumentów wymaganych do weryfikacji skuteczności działania TSUE; przypomina TSUE, że członkowie Trybunału Obrachunkowego i jego audytorzy zobowiązani są do zachowania poufności i tajemnicy zawodowej w trakcie wykonywania obowiązków służbowych⁽¹⁾; wyraża ubolewanie, że nie można było przesłuchać referendarzy, mimo kluczowej roli, jaką odgrywają oni w pracach TSUE;
300. z przykrością stwierdza, że począwszy od 2012 r. Sąd wielokrotnie przekroczył rozsądny termin, w którym strona ma prawo oczekiwać wydania orzeczenia; zachęca Sąd do złożenia sprawozdania Komisji Kontroli Budżetowej Parlamentu w celu wyjaśnienia sytuacji;
301. odnotowuje, że w następstwie reformy struktury sędziowskiej TSUE przydzielanie sędziów do izb odbywa się według liczby spraw w poszczególnych dziedzinach; chciałby wiedzieć, w jaki sposób odbywa się ten przydział i czy ustanawia się specjalistyczne izby zajmujące się niektórymi obszarami; zwraca się o dane statystyczne na temat postępów prac nad sprawami w ramach nowego systemu;
302. wyraża ubolewanie, że Trybunał Obrachunkowy wyłączył z doboru próby sprawy, których czas rozpoznawania przekraczał dwukrotność średniej; jest zdania, że ważne dla oceny wyników są nie tylko typowe sprawy;
303. sugeruje, by języki robocze w TSUE, w szczególności te, w których prowadzone są narady, rozszerzyć na angielski, francuski i niemiecki, które są językami roboczymi instytucji europejskich; zachęca TSUE do poszukiwania najlepszych praktyk w instytucjach unijnych z myślą o wdrożeniu tej reformy praktyk językowych;
304. odnotowuje, że referendarze są bardzo wpływowi w procesie podejmowania decyzji w TSUE, jednak ich rola i dotyczące ich zasady regulacyjne pozostają nieznane dla osób z zewnątrz;
305. jest zaniepokojony, że w przeglądzie czynników, które najczęściej wpływają na czas trwania procedury pisemnej w Sądzie przyjęcie i przetworzenie dokumentów procesowych w sekretariacie stanowi 85 % niezbędnego czasu; zastanawia się, czy sekretariat dysponuje odpowiednimi zasobami;
306. wyraża zaniepokojenie z powodu długości spraw w Sądzie, gdzie poruszane są kwestie poufności;
307. zwraca uwagę na proces przydzielania spraw w obu sądach; zwraca się do TSUE o przedstawienie przepisów określających procedurę przydzielenia w obu sądach;
308. odnotowuje, że w 2014 i 2015 r. około 40 % spraw w Sądzie przydzielono poza systemem rotacyjnym, co stawia pod znakiem zapytania sam system; jednocześnie budzi to wątpliwości co do uznaniowego przydzielania spraw w Sądzie; ubolewa z powodu braku przejrzystości wokół tej procedury;

⁽¹⁾ Zob. Kodeks postępowania członków Europejskiego Trybunału Obrachunkowego, w szczególności jego art. 6, oraz wskazówki etyczne dla Europejskiego Trybunału Obrachunkowego mające zastosowanie do pracowników, w szczególności sekcja 4 dotycząca tajemnicy zawodowej.

309. wyraża zaniepokojenie, że wakacje sędowe są jednym z czynników, które najczęściej wpływają na czas rozpatrywania spraw w TSUE; proponuje, by w tym okresie zezwolono na prowadzenie rozpraw i narad dotyczących większego zakresu spraw, innych niż sprawy obejmujące szczególne okoliczności;
310. zwraca uwagę, że zwolnienia chorobowe, urlopy macierzyńskie/rodzicielskie lub odejścia referendarzy również mają wpływ na długość rozpatrywania spraw; zwraca się do TSUE o rozważenie ewentualnych metod alternatywnych umożliwiających poradzenie sobie z tymczasowymi nieobecnościami i zapewnienie sprawnego postępu prac;
311. jest zdania, że zasoby nie są proporcjonalnie rozdzielane między sądy, biorąc pod uwagę ich obciążenie pracą; proponuje, by „cellule des lecteurs d'arrêts” (komórka korektorów wyroków) Sądu interweniowała na późniejszym etapie sprawy;
312. wzywa państwa członkowskie do dopilnowania, by decyzje o powoływaniu nowych sędziów były podejmowane z odpowiednim wyprzedzeniem przed datą odejścia ze stanowiska ich poprzedników, tak aby zapewnić sprawne przekazanie spraw;
313. jest zaniepokojony ujednoliconym podejściem TSUE mającym zastosowanie do różnych kroków proceduralnych; zaleca TSUE dostosowanie wyznaczonych terminów, aby uwzględnić rodzaj i złożoność spraw;
314. odnotowuje, że znaczna liczba spraw w Trybunale i w Sądzie dotyczy kwestii własności intelektualnej; zachęca TSUE do przeanalizowania sposobów uproszczenia procedur dotyczących takich spraw i do rozważenia wstępnego przeglądu dokonywanego przez służby badań i dokumentacji TSUE;

Część XXV Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 16/2017 pt. „Programowanie w zakresie rozwoju obszarów wiejskich – należy dążyć do uproszczenia i bardziej skoncentrować się na rezultatach”

315. apeluje, w ramach przygotowań do okresu programowania po - 2020 r. oraz w celu zwiększenia nacisku na osiągnięcie rezultatów, zapewnienia lepszej integracji między programami na rzecz rozwoju obszarów wiejskich i innymi programami oraz udoskonalenia oceny wkładu programów na rzecz rozwoju obszarów wiejskich w osiągnięcie celów strategicznych, aby:
 - a) Komisja dopilnowała, by w jej wnioskach dotyczących polityki wskazano sposoby zwiększenia spójności między poszczególnymi programami przez wzmocnienie wymogów;
 - b) państwa członkowskie do 2022 r. określiły, w jaki sposób stosowane i monitorowane będą mechanizmy zapewniające koordynację, komplementarność i synergię, a także jak prowadzona będzie sprawozdawczość na ich temat w kontekście bardziej ogólnych celów i przepisów UE;
316. zwraca się do Komisji o dokonanie do końca 2020 r. przeglądu struktury dokumentów programowych w celu ich uproszczenia i zmniejszenia liczby wymogów na okres programowania po 2020 r.; uważa w szczególności, że powinna ona dopilnować, by struktura tych dokumentów ograniczała się do elementów i opcji, które są niezbędne w celu prawidłowego zaplanowania, realizacji i monitorowania wydatków w zakresie rozwoju obszarów wiejskich;
317. wzywa Komisję do podjęcia do końca 2018 r. środków we współpracy z państwami członkowskimi w celu zapewnienia, by w rozszerzonym rocznym sprawozdaniu z wykonania w 2019 r. przedstawiono jasne i kompleksowe informacje na temat osiągnięć w ramach programów, a także by odpowiedzi na wspólne pytania oceniające zapewniły lepszą podstawę kolejnego okresu programowania;
318. w ramach przygotowań do okresu programowania po 2020 r. apeluje do Komisji o precyzyjniejsze określenie – w kontekście bardziej ogólnych celów UE w dziedzinie rolnictwa i rozwoju obszarów wiejskich – różnych rodzajów wskaźników, które należy ustanowić na potrzeby oceny rezultatów i oddziaływania interwencji w zakresie rozwoju obszarów wiejskich; uważa, że w tym procesie Komisja mogłaby skorzystać z doświadczeń i rozwiązań wypracowanych już przez inne organizacje międzynarodowe (takie jak WHO, Bank Światowy czy OECD), koncentrujących się na osiągnięciu zakładanych rezultatów;
319. uważa, że Komisja powinna też zapewnić ciągłość inwestycji w formie obecnie stosowanej w ramach drugiego filaru wspólnej polityki rolnej, który stanowi niezbędny instrument finansowania służący ożywieniu wzrostu gospodarczego promującego konkurencyjność, innowacje i zatrudnienie w słabiej rozwiniętych regionach wiejskich i na obszarach górskich oraz zapewniający zrównoważony rozwój obszarów wiejskich;
320. zwraca się do Komisji o wspieranie i ułatwianie współpracy i tworzenia sieci kontaktów na poziomie krajowym w celu rozpowszechniania dobrych praktyk dotyczących pomiaru wyników, wypracowanych na szczeblu krajowym do końca 2020 r.;

321. na potrzeby okresu programowania po 2020 r. zwraca się do Komisji o zweryfikowanie i przeanalizowanie doświadczenia z wdrażania obecnego systemu do 2020 r., dotyczące m.in.:
- a) wpływu rezerwy wykonania, a także alternatywnych mechanizmów, które mogą skuteczniej poprawić wyniki;
 - b) stosowności i możliwości pomiaru wskaźników rezultatu decydujących o dostępie do środków z rezerwy; oraz
 - c) korzystania z sankcji finansowych w przypadku osiągania wyników gorszych niż zaplanowano;
322. wzywa Radę i Komisję do rozważenia, przed przyjęciem dalszych wniosków ustawodawczych w połowie 2018 r., dostosowania strategii długofalowej i procesu kształtowania polityki do cyklu budżetowego, a także dokonania kompleksowego przeglądu wydatków, zanim ustalony zostanie nowy budżet długoterminowy;
323. uważa, że aby umożliwić przyjęcie PROW na początku następnego okresu programowania, Komisja powinna wskazać w swoich wnioskach ustawodawczych zmiany w harmonogramach opracowywania projektów polityki, programowania i wdrażania, które zostały zastosowane w celu zapewnienia przyjęcia PROW na początku nowego okresu programowania, aby umożliwić terminowe wdrażanie od 2020 r.;
324. stoi na stanowisku, że decyzja w sprawie okresu trwania wieloletnich ram finansowych powinna odpowiednio wyważyć dwa pozornie wykluczające się wymogi: z jednej strony konieczność, aby kilka polityk Unii – zwłaszcza te objęte zarządzaniem dzielonym, takie jak polityka rolna i polityka spójności – funkcjonowało w warunkach stabilności i przewidywalności zobowiązań wynoszącej co najmniej siedem lat, a z drugiej strony potrzeba demokratycznej legitymacji i odpowiedzialności wynikającej z synchronizacji każdego ram finansowych z pięcioletnim cyklem politycznym Parlamentu i Komisji;

Część XXVI Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 17/2017 pt. „Interwencje Komisji w związku z greckim kryzysem finansowym”

325. dziękuje Trybunałowi za przygotowanie kompleksowego sprawozdania na bardzo istotny temat, który jest ściśle związany z działalnością Komisji Kontroli Budżetowej; ubolewa nad faktem, że sporządzanie sprawozdania z kontroli trwało trzy lata; podkreśla, jak ważne jest przedstawianie sprawozdań w odpowiednim momencie, gdyż znacznie ułatwiłoby to pracę Komisji i Parlamentu;
326. ubolewa, że Trybunał posiadał jedynie ograniczone uprawnienia w zakresie kontroli pomocy finansowej Unii dla Grecji, która była zarządzana przez trojkę składającą się z Komisji Europejskiej, Europejskiego Banku Centralnego i MFW, i że nie otrzymał odpowiednich informacji z EBC; zachęca EBC, by w duchu wzajemnej współpracy przekazywał informacje, dzięki którym Trybunał będzie miał szerszy obraz wykorzystania unijnych funduszy;
327. odnotowuje skomplikowaną sytuację gospodarczą w całej Europie, a zwłaszcza trudną sytuację polityczną w Grecji podczas wdrażania pomocy finansowej Unii, jako że sytuacja ta miała bezpośredni wpływ na efektywność wdrażania pomocy;
328. podkreśla kluczowe znaczenie przejrzystości w wykorzystaniu funduszy unijnych w ramach różnych instrumentów pomocy finansowej wdrażanych w Grecji;
329. zwraca się do Komisji, by udoskoniła ogólne procedury opracowywania programów wsparcia, w szczególności przez nakreślenie zakresu prac analitycznych niezbędnych do uzasadnienia treści wymogów oraz, w miarę możliwości, wskazanie narzędzi, które można wykorzystać w odpowiednich sytuacjach;
330. podkreśla, że Komisja powinna udoskonić mechanizmy monitorowania procesu wdrażania i wprowadzania reform, tak aby móc dokładniej wskazać administracyjne lub inne przeszkody stojące na drodze do skutecznego przeprowadzania reform; uważa ponadto, że Komisja musi zapewnić sobie zasoby konieczne do przeprowadzania takich ocen;

Część XXVII Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 18/2017 pt. „Jednolita europejska przestrzeń powietrzna – mimo zmiany nastawienia przestrzeń powietrzna wciąż nie jest jednolita”

331. zwraca uwagę na niepełne wdrożenie jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej z powodu oporu przedstawicieli niektórych zawodów sektora lotnictwa, którzy bronią swoich prerogatyw, oraz z powodu braku zdecydowanej woli politycznej państw członkowskich, by zaspokoić potrzeby związane z wdrażaniem tej inicjatywy;
332. ubolewa nad tym, że choć Unia Europejska zdołała wyeliminować granice lądowe między państwami członkowskimi strefy Schengen, nie udało jej się do tej pory wyeliminować granic w powietrzu między tymi samymi państwami członkowskimi, co przynosi wspólne straty w wysokości 5 mld EUR rocznie;

333. zwraca uwagę, że konieczne jest dokonanie przeglądu i aktualizacji wskaźników w celu racjonalizacji systemu oceny wydajności ruchu lotniczego; przyjmuje z zadowoleniem stwierdzenie Komisji, że właśnie są one poddawane przeglądowi; podkreśla, że do skutecznego przeglądu wskaźników konieczne są precyzyjne i odpowiednie dane;
334. zwraca uwagę na fakt, że wdrożenie jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej przyczyniłoby się do obniżenia emisji CO₂ przez sektor lotnictwa do 10 %, co znacznie pomogłoby w realizacji celów porozumienia klimatycznego z Paryża;
335. zwraca się do Komisji o bardziej szczegółowe przeanalizowanie rezultatów Wspólnego Przedsięwzięcia SESAR, gdyż mogą one nie mieć zastosowania do obecnej sytuacji, w której jednolita europejska przestrzeń powietrzna nie została wprowadzona w życie, i istnieje ryzyko, że rezultaty te będą stosowane w systemach powietrznych, które nie są w stanie ze sobą współpracować;
336. zwraca się do Komisji o przedstawienie szczegółów umowy zawartej przez nią z Eurocontrol, aby monitorować wydatkowanie pieniędzy podatników Unii;
337. zwraca uwagę na konieczność zapewnienia niezależności krajowych organów nadzoru oraz przekazania im wystarczających środków finansowych i zasobów organizacyjnych;
338. zwraca się do Komisji o poinformowanie właściwej komisji Parlamentu, dlaczego nie wszczęła postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego w związku z niewdrożeniem funkcjonalnych bloków przestrzeni powietrznej, które miały nadawać się do eksploatacji w 2012 r., ale które do tej pory nie funkcjonują;

Część XXVIII Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 21/2017 pt. „Zazielenianie – bardziej złożony system wsparcia dochodów, który nie jest jeszcze skuteczny pod względem środowiskowym”

339. z zadowoleniem przyjmuje uwagi przedstawione przez Trybunał i zachęca Komisję do podjęcia działań następczych w związku z zaleceniami i uwagami zawartymi w sprawozdaniu specjalnym;
 340. odnotowuje dużo większe wydatki na nowe płatności z tytułu zazieleniania, stanowiące 30 % wszystkich płatności bezpośrednich w ramach WPR i niemal 8 % całego budżetu Unii; zauważa z niepokojem, że kwota ta nie odpowiada poziomowi ambicji oferowanemu przez płatności z tytułu zazieleniania; zachęca Komisję, by wzięła tę kwestię pod uwagę przy przygotowywaniu reformy WPR;
 341. ubolewa, że wciąż pozostaje niejasne, w jaki sposób zazielenianie ma przyczynić się do osiągnięcia ogólniejszych unijnych celów w dziedzinie zmiany klimatu; wzywa Komisję, by w ramach nowej reformy WPR sporządziła szczegółowy plan działania w zakresie zazieleniania, jasno określający logikę interwencji oraz zestaw szczegółowych, mierzalnych celów;
 342. wyraża zaniepokojenie, że instrument zazieleniania pozostaje środkiem wsparcia dochodów, który pozwala rolnikom zwiększyć dochody o około 1 %, przy czym w wielu przypadkach nie nakłada jakichkolwiek zobowiązań ani nie obciąża kosztami związanych z wdrażaniem, co podważa zasadność tego finansowania; wzywa Komisję, by opracowała bardziej rygorystyczne zasady dotyczące rolników, a jednocześnie unikała nadużywania zwolnień;
 343. wyraża zaniepokojenie poziomem złożoności i przejrzystości zazieleniania i ogólnie WPR; wzywa Komisję, by usprawniła program zazieleniania i ogólnie WPR, tak aby zwiększyć przejrzystość i ograniczyć wysokie ryzyko nadużyć oraz podwójnego finansowania;
 344. jest szczególnie zaniepokojony wnioskiem Trybunału, że jest mało prawdopodobne, aby zazielenianie przyniosło istotne korzyści dla środowiska i klimatu, i wzywa Komisję, by ponownie rozważyła zasadność istnienia instrumentu i zastanowiła się nad możliwością przekierowania znacznych środków przeznaczonych na zazielenianie na już stosowane i często pokrywające się z zazielenianiem programy, które okazały się bardziej skuteczne i uzasadnione;
 345. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu oraz do zarządzenia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* (seria L).
-